

Ліягона

**Піонерський спадок:
Надія, що дає якір душі, с. 14**

**Не все втрачено: уроки з
життя пророка Джозефа, с. 20**

Як жити праведно у злочестивому світі, с. 26

Підготуйтеся, щоб увійти до храму, сс. 56, 76, 78, 79

“Отож, кожен, хто слухає цих Моїх слів і виконує їх, подібний до чоловіка розумного, що свій дім збудував на камені.

І линула злива, і розлилися річки, і буря знялася, і на дім отой кинулась, та не впав, бо на камені був він заснований”.

Матвій 7:24–25

ПОСЛАННЯ

- 4** Послання Першого
Президентства: Все гаразд
Президент Дітер Ф. Ухтдорф
- 7** Послання візитного
вчителювання: Божественні
якості Ісуса Христа: прощення
і милість

НА ОБКЛАДИНЦІ

Перша сторінка обкладинки:
Ілюстровано Деном Барром. Друга
сторінка обкладинки: фотографія Роббі
Джордж/National Geographic Creative.
Третя сторінка обкладинки: фотографія
Річард М. Ромні

СТАТТІ

- 14** Піонери: якір сьогодення
Старійшина Маркус Б. Неш
*Дізнайтеся, як піонерський
дух може стати якорем для
нас сьогодні.*
- 20** Поява Книги Мормона
Метью С. Холланд
*Як і Джозефу Сміту, вам не
потрібно жити досконалим
життям, аби бути могутнім
знаряддям у руках Бога.*
- 26** Пожинати нагороди
праведності
Старійшина Квентін Л. Кук
*Як ми можемо насолоджуватися
нагородами праведності
у своїх сім'ях?*
- 34** Релігія і уряд
Старійшина Уілфорд В. Андерсен
*Святі останніх днів мають
відповідальність бути хоро-
шими громадянами, де б вони
не жили.*

РУБРИКИ

- 8** Блокнот конференції,
квітень 2015 р.
- 10** У що ми віримо:
Божественна організація
Церкви
- 12** Церковні новини
- 38** Голоси святих останніх днів
- 80** До нових зустрічей:
Про ягнят і пастухів
Президент Джеймс Е. Фауст

42 Сповнені життям і силою
Рендал А. Райт
Застосовуйте цю пораду у своєму житті, і ви будете мати краще здоров'я, більше сили та натхнення.

46 Опори сили в Угорщині
Джордж Мак-Келлі
Євангелія Ісуса Христа дає надію, віру та силу дорослій молоді в Угорщині.

Чи зможете ви в цьому номері знайти заховану Ліягону? Підказка: Закінчи рядок: "Люблю на храм дивитись ..."

48 Ісус Христос—наш Князь миру
Старійшина Рассел М. Нельсон
Єдиним джерелом істинного і тривалого миру є Ісус Христос.

51 По суті

52 Готові до отримання Мелхиседекового священства?
Дізнайтеся більше про клятву й завіт священства.

56 Підготуйтеся увійти до дому Господнього
Старійшина Кент Ф. Річардс
Якщо ви підвищуєте рівень духовної зрілості, то у вас виникне бажання підготуватися і увійти до храму.

60 Знайти спосіб пробачити
Бонні Браун
Як можна пробачити, якщо здається, що неможливо подолати біль?

62 Плакат: Випромінюй сонячне світло

63 Музика в моєму житті
Сабріна де Соуса Тейксейра
Я подолати свій страх ділитися талантом.

64 Я розмовляв з Богом, як з другом
Старійшина Хуан А. Аседа
Небесний Батько може бути твоїм найкращим другом. Молися Йому, і Він почує.

66 Подорож Анни
Джессіка Ларсен
Коли Анна приїхала до Америки, вона нікого не знала і ніхто не розмовляв її мовою. Тоді вона згадала мамину пораду помолитися.

70 Небесний Батько відповідає на мої молитви
Джордж Р.
Я знав, що можу допомогти двоюрідному брату постом і молитвами.

71 Пісня: За Мною йдіть
Джон Ніколсон і Самуїл Мак-Берні

72 Час вивчення Писань: Притча про таланти
Джин Бінгем

74 Наша сторінка

75 Картки з храмами

76 Що ми робимо у храмі?
Каролін Колтон

78 Колись я буду там
Мері Н.
Я була готова до відвідування храму.

79 Особливий свідок: Коли я увійду до храму, що буде там?
Старійшина Ніл Л. Андерсен

Перше Президентство: Томас С. Монсон,
Генрі Б. Айрінг, Дітер Ф. Ухтдорф

Кворум Дванадцятих Апостолів: Бойд К. Пекер,
Л. Том Перрі, Рассел М. Нельсон, Даллін Х. Оукс,
М. Рассел Баллард, Річард Г. Скотт, Роберт Д. Хейлз,
Джеффри Р. Холланд, Девід А. Беднар, Квентін Л. Кук,
Д. Тодд Крістофферсон, Ніл Л. Андерсен

Редактор: Крейг А. Кардон

Консультанти: Мервін Б. Арнольд, Крістоффер Голден,
Ларрі Р. Лоуренс, Джеймс Б. Мартіно, Джозеф В. Сітаті

Головний директор: Девід Т. Ворнер

Директор з питань підтримки

сім'ї і членів Церкви: Вінсент А. Вон

Директор церковних журналів: Аллан Р. Лойборг

Бізнес-менеджер: Гарф Кеннон

Головний редактор: Р. Вел Джонсон

Помічник головного редактора: Раян Карр

Помічник з видавництва: Ліса Кароліна Лопес

Редколегія: Брітанні Бетті, Девід Діксон, Девід А. Едвардс,
Метью Д. Фліттон, Лорі Фуллер, Гарретт Х. Графф, Ларен
Портер Гонт, Мінді Енн Левітт, Майкл Р. Морріс, Саллі
Джонсон Одекірк, Джошуа Дж. Перкі, Джен Пінборо,
Річард М. Ромні, Пол Ванденберге, Марісса Віддісон

Головний директор художнього відділу:

Дж. Скотт Кнудсен

Керівник художнього відділу: Тедд Р. Петерсон

Дизайнери: Дженетт Ендрюс, Фей П. Андрус, Менді М.
Бентлі, С. Кімболл Ботт, Томас Чайдл, Нейт Джаймс, Коллін
Хінклі, Ерік П. Джонсен, Сюзен Лофгрєн, Скотт М. Моой,
Марк В. Робінсон, Брет Тир, К. Ніколь Уолкенхорст

Координатор з прав власності: Коллітт Бебекер Он

Керівник видавництва: Джейн Енн Пітерс

Склад видавництва: Конні Боуторп Брідж, Джулі Бурдетт,
Кеті Дункан, Брайан В. Джиджі, Деніс Кірбі, Джинні

Дж. Нільсон, Гейл Тейт Рафферті

Підготовка до друку: Джефф Л. Мартін

Відповідальний за друк: Крейг К. Седжвік

Відповідальний за розповсюдження:

Стівен Р. Крістіансен

За інформацією щодо передплати і цін поза межами
Сполучених Штатів і Канади зайдіть на сайт store.lds.org
або звертайтеся до місцевого розподільного центру
Церкви або керівника приходу чи філії.

Рукописи і запитання надсилайте он-лайн на сайт
liahona.lds.org; поштою до *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; або
електронною поштою на адресу: liahona@ldschurch.org.

Ліягона (слово з Книги Мормона, що означає "компас"
або "дороговказ") друкується: албанською, англійською,
біслама, болгарською, вірменською, в'єтнамською,
голландською, грецькою, датською, естонською,
індонезійською, ісландською, іспанською, італійською,
камбоджійською, китайською, кірибаті, корейською,
китайською (спрощеною), латвійською, литовською,
мальгаскою, маршалійською, монгольською, німецькою,
норвезькою, польською, португальською, російською,
румунською, самоанською, себуано, словенською,
суахілі, тагальською, тайтянською, тайською, тонганською,
угорською, українською, урду, фіджійською, фінською,
французькою, хорватською, чеською, шведською та
японською мовами. (Періодичність видання різна в
залежності від мови).

© 2015 by Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.
Printed in the United States of America.

Текст та ілюстрації з *Ліягони* можна копіювати для разового
некомерційного церковного або домашнього використання.
Ілюстративні матеріали не можна копіювати, якщо інше
не зазначено у відповідному місці біля ілюстрації. Із
запитаннями щодо авторських прав звертайтеся до Офісу
інтелектуальної власності за адресою: Intellectual Property
Office, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150, USA;
електронна адреса: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2015 Vol. 18 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Ukrainian,
(ISSN 1096-5173) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple St.,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA and
Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at
address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit
card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken
by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes
to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Ідеї для домашнього сімейного вечора

У цьому номері є статті та вправи, якими можна скористатися на домашньому
сімейному вечорі. Ось два приклади.

"Поява Книги Мормона", с. 20:

Попри особисті слабкості, Джозеф Сміт,
намагаючись наслідувати Спасителя, став
інструментом в руках Господа. Ми також
можемо стати знаряддям у Господніх
руках, коли намагаємося покращуватися
і ставати більше подібними до Ісуса Хри-
ста. Подумайте про те, щоб з молитвою
встановити певні цілі як особисто, так
і сім'єю. Ви можете обговорити сили і
таланти кожного члена сім'ї і поговорити
про те, як ви можете використовувати
свої сильні сторони, аби допомагати
одне одному в досягненні цілей. Пого-
воріть про те, як може кожен скориста-
тися своїми сильними сторонами, аби

просувати роботу Господа, як це робив
пророк Джозеф.

"Подорож Анни", сторінка 66: Ви
можете допомагати своїй сім'ї знаходити
і зберігати історії зі своєї сімейної історії.
Ви можете скласти план поговорити з
одним із дідусів чи бабусь, почитати сі-
мейні щоденники та інші документи, або
зайти на FamilySearch.org. Наступного
домашнього сімейного вечора поділіться
історіями і обговоріть, у якому сенсі
ваші предки були героями. Ви можете
додавати історії до рубрики "Memories"
на сайті FamilySearch.org.

ВАШОЮ МОВОЮ

Ліягона та інші церковні матеріали доступні багатьма мовами на сайті
languages.lds.org.

ТЕМАТИЧНИЙ ПОКАЖЧИК

Номери сторінок відповідають першій сторінці статті.

Випробування, 20, 40,
66, 70

Візитне вчителювання,
80

Віра, 14, 20, 38, 40, 41,
63, 66, 70

Джозеф Сміт, 20

**Домашнє вчителю-
вання,** 51, 80

Єдність, 14

Здоров'я, 42

Ісус Христос, 48

Книга Мормона, 20

Милість, 7, 20

Мир, 26, 40, 48

Молитва, 64, 66, 70

Навернення, 39

Надія, 14, 46

Одкровення, 42

Оптимізм, 4

Писання, 20, 40

Піонери, 4, 14, 66

Піст, 70

Праведність, 26

Процвітання, 26

Прощення, 7, 51, 60

Релігія, 34

Робота, 4

Священство, 52

Сім'я, 26, 64, 66

Таланти, 63, 72

Уряд, 34

Храми, 56, 75, 76, 78, 79

Церковний устрій, 10

Чесність, 38

Щастя, 26

**Президент Дітер
Ф. Ухтдорф**

Другий радник у Першому Президентстві

ВСЕ Гаразд

Коли я думаю про наш піонерський спадок, то згадую гімн “Вперед, святі!” (*Гімни*, № 17), який зворушує мене найбільше. Люди, які здійснили довгу подорож до Долини Солоного озера, часто співали цей гімн під час переходу.

Я дуже добре розумію, що не все було гаразд у цих святих. Вони страждали від хвороб, спеки, втоми, холоду, страху, голоду, болю, сумнівів і навіть помирили.

Але попри те, що у них були всі причини вигукувати: “Все не гаразд!”, вони налаштовували себе таким чином, яким ми не можемо сьогодні не захоплюватися. Вони за своїми труднощами бачили вічні благословення. Вони були вдячні за свої обставини. Хоча все навколо них доводило протилежне, однак вони співали з усім переконанням: “Все гаразд!”

Наша похвала піонерам буде порожньою, якщо не спонукатиме нас до внутрішніх роздумів. Я згадаю лише про кілька їхніх якостей, які надихають мене, коли я думаю про їхню жертву і відданість.

Співчуття

Піонери дбали одне про одного незалежно від соціального походження, економічного стану або політичних переконань. Вони дбали одне про одного, навіть якщо це уповільнювало їхній рух уперед, створювало незручності або вимагало особистих жертв і важкої праці.

У нашому зацикленому на цілях, упередженому світі не турбота про ближніх чи побудова царства Божого можуть займати пріоритетне місце, а особисті чи партійні цілі. У сьогоденному суспільстві міра нашої цінності може визначатися досягненням певних ідеологічних цілей.

Ставити і досягати цілі—це може й чудово. Але коли успіх у досягненні цілей здобувається за рахунок неповаги, ігнорування або завдання болю іншим людям, ціна такого успіху може бути надто високою.

Піонери дбали про тих, хто йшов у їхньому загоні, але вони також думали й про тих, хто йтиме потім, засіваючи поля для обозів, які йшли за ними.

Вони знали про силу сім'ї та друзів. І оскільки вони залежали одне від одного, вони ставали сильними. Друзі ставали сім'єю.

Піонери служать хорошим нагадуванням того, чому ми повинні не піддаватися спокусі уособлюватися, а натомість надавати одне одному допомогу і виявляти співчуття та любов.

Праця

“Вперед, святі, вам випало йти до важких перемог”.

Ця фраза стала гаслом для стомлених мандрівників. Важко уявити, як трудилися ці величні душі. Йти—це було найлегшим з того, що вони робили. Їм потрібно було об'єднуватися, аби мати їжу, ремонтувати вози, доглядати за тваринами, піклуватися про хворих і

немічних, знаходити і набирати воду й захищати себе від погодних умов та багатьох небезпек, які підстерігали в дикій місцевості.

Кожного ранку вони прокидалися, маючи чітко визначені цілі, зрозумілі кожному: служити Богові та своїм ближнім і прийти в Долину Солоного озера. Кожного дня ті цілі були для них ясними; вони знали, що їм треба робити і чого був вартий щоденний поступ вперед.

У наш час, коли багато наших бажань так легко задовольняються, виникає спокуса звернути вбік або здатися, коли дорога перед нами здається трохи вибоїстою або підйом надто крутим. У такі миті ми можемо отримувати натхнення, думаючи про тих чоловіків, жінок і дітей, які не дозволили хворобам, труднощам, болям і навіть смерті відвести їх від обраного шляху.

Піонери розуміли, що, роблячи щось важке, вони загартовували і зміцнювали тіло, розум і дух, розширювали розуміння своєї божественної природи та поглиблювали своє співчуття до інших людей. Ця звичка зміцнила їхні душі й була благословенням ще довгі роки після того, як закінчився перехід через рівнини і гори.

Оптимізм

Коли піонери співали, вони озвучували третій урок: “Душі звільніть від суму й гіркоти”.

Іронічним є те, що в нашу добу ми маємо так багато благословень, однак у той же час ми можемо бути такими нещасними. Чудеса добробуту й технологій приголомшили нас і проливаються дощем, надаючи безпеку, розваги, миттєве задоволення і зручності. І в той же час ми бачимо навколо себе так багато нещасливих людей.

Піонери, які багато жертвували, обходилися без найнеобхідніших речей і прагнули їх мати для виживання. Вони розуміли, що щастя не є результатом везіння або випадку. І воно точно не є результатом виконання всіх наших бажань. Щастя не визначається зовнішніми обставинами. Воно приходить зсередини—незалежно від того, що відбувається навколо нас.

Піонери про це знали, і в тому дусі вони знаходили щастя за будь-яких обставин і випробувань—навіть таких випробувань, які були найважчими і сягали глибин їхніх душ.

Випробування

Іноді ми озираємося на те, через що пройшли піонери, і з полегшенням кажемо: “Дякувати Богові, що ми не жили у той час”. Але я думаю, чи ті відважні піонери, якби змогли побачити нас сьогодні, не сказали б те ж саме.

ЯК НАВЧАТИ З ЦЬОГО ПОСЛАННЯ

Ви можете почати, заспівавши з тими, кого відвідуєте, гімн “Вперед, святі!” (Гімни, № 17). Ви можете поділитися випадком, коли ви або хтось із ваших знайомих застосовував принципи співчуття, праці й оптимізму. Якщо відчуєте спонукання, ви можете свідчити про благословення, які приносить життя за цими принципами, і обіцяти тим, кого відвідуєте, що вони можуть отримати подібні благословення.

Хоча часи і обставини змінилися, принципи того, як долати випробування і успішно жити разом, будучи турботливою і процвітаючою громадою, керованою Богом, залишилися незмінними.

Від піонерів ми можемо навчитися тому, як мати віру й довіру до Бога. Ми можемо навчитися виявляти співчуття іншим людям. Ми можемо навчитися тому, що робота і працелюбство благословляють нас не лише матеріально, але й духовно. Ми можемо навчитися, що щастя доступне нам за будь-яких обставин.

МОЛОДІ

Ведення записів

Президент Ухтдорф порівнює наші дні з добою піонерів. Хоча ви й не переходили через рівнини, ви маєте більше відношення до піонерів, ніж думаєте! Ви також можете бути співчутливими, багато працювати й виявляти оптимізм. І так само, як ми знаємо, що піонери виявляли ці якості завдяки тим записам, які вони вели, ваші нащадки зможуть дізнаватися про вас також завдяки вашим щоденникам.

Приділіть кілька хвилин, аби написати щось про себе у щоденнику. Ви можете писати про речі духовного характеру, наприклад, як ви здобули свідчення або подолали випробування за допомогою Небесного Батька. Ви також можете допомогти своїм праправнукам (які можуть одного дня прочитати ваш щоденник!) дізнатися, яким було ваше повсякденне життя. Які проекти ви виконували в школі? Якою була ваша кімната? Який найкращий спогад про вашу сім'ю?

Якщо ви почнете потрошку писати кожного дня, то не лише будете чіткіше бачити, як Небесний Батько допомагає вам кожного дня—так само, як Він вів піонерів,—але ви також залишите спадок для ваших майбутніх нащадків.

Найкращий спосіб того, як ми можемо шанувати піонерів і виявляти їм свою вдячність—це розвинути в нашому житті такі якості, як вірність Божим заповідям, співчуття і любов до ближнього та працелюбність, оптимізм і радість, які так добре виявляли піонери у своєму житті.

Якщо ми будемо так чинити, то зможемо крізь десятиліття простягнути руку тим нашим славним піонерам і разом з ними заспівати: “Все гаразд! Все гаразд!” ■

ДІТЯМ

Наслідувати приклад піонерів

Президент Ухтдорф розповідає, як піонери виявляли любов до Небесного Батька. Ми можемо наслідувати їхній приклад. Ось кілька пропозицій, як можна почати:

СПІВЧУТТЯ

- ☐ Напиши в записці добрі слова або приготуй пригощення для того, хто сумний.
- ☐ Допоможи однокласнику виконати домашню роботу.

РОБОТА

- ☐ Визнач мету. Роби щось кожного дня упродовж цього місяця, аби досягнути мети.
- ☐ Допоможи батькам приготувати обід.

ОПТИМІЗМ

- ☐ Склади список з 10 приємних речей у твоєму житті.
- ☐ Усміхайся всім, кого бачиш.

З молитвою вивчіть цей матеріал і спробуйте зрозуміти, чим поділитися. Як розуміння життя і місії Спасителя збільшить вашу віру в Нього і благословить тих, про кого ви піклуєтеся як візитна вчителька? Більш докладна інформація міститься на сайті reliefsociety.lds.org.

Божественні якості Ісуса Христа: прощення і милість

Це одне з серії послань візитного вчителювання, де розповідається про божественні якості Спасителя.

Розуміння того, що Ісус Христос прощає нас і виявляє нам милість, може допомагати нам прощати і виявляти милість іншим людям. “Ісус Христос є нашим Взірцем,—сказав Президент Томас С. Монсон.— Його життя було спадком любові. Хворих Він зіцлював, пригнічених підбадьорював, грішників—спасав. У кінці розлючений натовп відняв у Нього життя. І все ж досі відлунюють слова, сказані на Голгофі: “Отче, відпусти їм, бо не знають, що чинять вони!” Це вінцевий вияв співчуття і любові у цьому світі”¹.

Якщо ми прощаємо людям їхні прогріхи, наш Небесний Батько також простить нам наші. Ісус просить нас: “Будьте ж милосердні, як і Отець ваш милосердний!” (Лука 6:36). “Прощення *наших* гріхів приходить за певних умов,—сказав

президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві.— Нам слід каятися. ... Чи не всі ми у той чи інший час смиренно підходили до трону милосердя і благами про милість? Чи не бажали ми всіма силами наших душ милості—щоб бути прощеними за вчинені помилки і за скоєні гріхи? ... Дозвольте Спокуті Христа змінити і зіцлити ваше серце. Любіть одне одного. Прощайте одне одного”².

Додаткові уривки з Писань

Матвій 6:14-15; Лука 6:36-37;
Алма 34:14-16

ПОСИЛАННЯ:

1. Томас С. Монсон, “Любов—це суть євангелії,” *Ліягона*, трав. 2014, с. 91
2. Дітер Ф. Ухтдорф, “Милостиві отримають милість,” *Ліягона*, трав. 2012, сс. 70, 75, 77; курсив в оригіналі.
3. Jeffrey R. Holland, “The Peaceable Things of the Kingdom,” *Ensign*, Nov. 1996, 83.

Віра, сім'я,
допомога

З Писань

“Ми маємо прощати так, як нас прощають”,—сказав старішина Джеффері Р. Холланд, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів³. Історія про блудного сина показує нам обидві сторони прощення: одного сина прощають, а іншому сину важко простити.

Молодший син узяв свій спадок, швидко його розтратив і, коли настав голод, працював свинопасом. У Писаннях сказано, що коли “він спам’ятався”, то повернувся додому і сказав своєму батькові, що не гідний називатися його сином. Але його батько простив йому і заколов відгодоване теля, щоб влаштувати свято. Старший син повернувся додому після роботи в полі й розлютився. Він нагадав батькові, що служив багато років, ніколи не порушував наказів, однак “ти ж ніколи мені й козеняти не дав, щоб із приятелями своїми потішився я”. Батько відповів: “Ти завжди зо мною, дитино, і все моє—то твоє! Веселитись та тішитись треба було, бо цей брат твій був мертвий—і ожив, був пропав—і знайшовся!” (див. Лука 15:11–32).

Поміркуйте над цим

Яку користь приносить прощення тому, хто прощає?

БЛОКНОТ КОНФЕРЕНЦІЇ, КВІТЕНЬ 2015 Р.

“Що Я, Господь, сказав, Я сказав ... чи Моїм власним голосом, чи голосом Моїх слуг, все одно” (УЗ 1:38).

Вивчаючи матеріали квітневої генеральної конференції 2015 року, ви можете звертатися до цих сторінок (та Блокнотів конференцій у майбутніх випусках). Це допоможе вам у вивченні й застосуванні останніх учень сучасних пророків і апостолів та інших провідників Церкви.

ПРОРОЧЕ ОБІЦЯННЯ

Безцінні храмові благословення

“Якщо ми ходимо у храм, якщо ми пам’ятаємо завіти, які уклали там, то будемо більш здатними не піддаватися [нашим] спокусам і витримувати наші випробування. У храмі ми можемо знайти мир.

Благословення храму—безцінні. Одне з них, за яке я дякую кожний день у своєму житті,—благословення, яке моя кохана дружина, Френсіс, і я отримали, стоячи на колінах біля святого олтаря й укладаючи завіти, що поєднали нас разом на всю вічність.

Для мене не існує благословень цінніших за мир і заспокоєння, які я отримую від знання, яке маю, що ми з нею будемо разом знову.

Нехай же Небесний Батько благословить нас, щоб нам мати дух храмового поклоніння, щоб ми могли бути слухняними Його заповідям і щоб ми могли ретельно наслідувати нашого Господа і Спасителя, Ісуса Христа”.

Президент Томас С. Монсон, “Благословення храму”, *Ліягона*, трав. 2015, с. 93.

ДОКТРИНАЛЬНІ ПИТАННЯ

Основні складові свободи віросповідання

“Йдучи стежкою духовної свободи в ці останні дні, ми повинні розуміти, що правильне використання нашої свободи вибору залежить від наявності в нас свободи віросповідання. ...

Існує чотири основні складові свободи віросповідання, на які ми як святі останніх днів повинні покладатися і які маємо захищати.

Перша—це свобода вірити. Жодна людина не повинна піддаватися критиці, переслідуванню або нападам ані з боку окремих осіб, ані уряду за те, у що вона вірить стосовно Бога. ...

Другою складовою ... є свобода ділитися нашою вірою і нашими переконаннями з іншими. ...

Третьою складовою ... є свобода створювати релігійні організації, церкви, щоб мирно поклонятися разом з іншими людьми. ...

Четвертою складовою ... є свобода жити за нашою вірою—вільне виявлення віри не лише вдома і в будинку зборів, але й в громадських місцях”.

Старійшина Роберт Д. Хейлз, з Кворуму Двадцятьох Апостолів, “Збереження свободи вибору, захист свободи віросповідання”, *Ліягона*, трав. 2015, с. 112.

“СІМ’Я: ПРОГОЛОШЕННЯ СВІТОВІ”

“У цьому Проголошенні викладено три принципи, які, на мою думку, особливо потребують стійких захисниць. ...

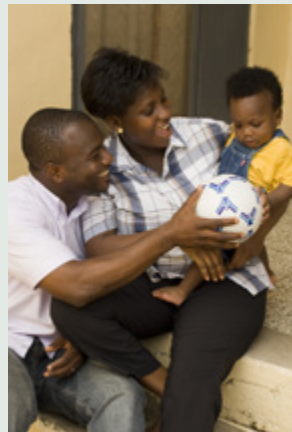
... Давайте допомагати розбудовувати царство Бога, сміливо відстоюючи і захищаючи шлюб, батьківство і домівку. Господу потрібно, щоб ми були сміливими, стійкими і непохитними воїнами, які будуть захищати Його план і навчати нові покоління Його істинам”.

Бонні Л. Оскарсон, генеральний президент Товариства молодих жінок, “Захисниці Проголошення про сім’ю”, *Ліягона*, трав. 2015, сс. 15, 16.

Щоб ознайомитися з іншими статтями на тему шлюбу та сім’ї з генеральної сесії жінок квітневої генеральної конференції 2015 р., див. Шеріл А. Есплін, “Наповнити наші домівки світлом та істиною”, с. 8, і Керол М. Стівенс, “Сім’ю створив Господь”, с. 11.

1. Шлюб між чоловіком і жінкою.

2. Ролі матерів і батьків.

3. Святість домівки.

ЧУДОВІ ІСТОРІЇ З КОНФЕРЕНЦІЇ

Що краще привертає нашу увагу, ніж чудова історія? Далі наведено три з багатьох історій, якими поділилися під час конференції:

- До якого виду ґрунту з притчі про сіяча належите ви? Як усвідомлення цього може змінити ваше життя? —Див. Даллін Х. Оукс, “Притча про сіяча”, с. 32.
- Який гіркий досвід допоміг одній молодій матері повернутися до євангелії Ісуса Христа? —Див. Розмарі М. Уіксон, “Повернення до віри”, с. 93.
- Як драматична історія про двох братів, які опинилися в пастці на прямовисній стіні каньйону, збільшує наше розуміння Спокути Ісуса Христа? —Див. Джеффрі Р. Холланд, “Де правосуддя, милість і любов з’єднав”, с. 104.

Щоб прочитати, подивитися або послухати виступи з генеральної конференції, зайдіть на сайт conference.lds.org.

БОЖЕСТВЕННА ОРГАНІЗАЦІЯ ЦЕРКВИ

Нові члени Церкви часто чують терміни, яких раніше не чули: ключі священства, висвячення, покладання рук, хрищення за померлих, спільний захід, Товариство допомоги тощо. І вони чують знайомі слова, які використовуються в незвичному контексті: диякон, патріарх, єпископ, радники, причастя, покликання, відкликання, свідчення, обряд та багато інших.

Якщо ви опинилися в такій ситуації—не хвилюйтеся. Чим частіше ви будете відвідувати церкву, вивчати Писання та матеріали

уроків і спілкуватися з членами Церкви, тим краще почнете розуміти ці терміни. У той же час, не вагаючись, ставте запитання членам свого приходу або філії; вони радо пояснять вам усе, що здається дивним.

Ці терміни є важливими, бо вони відображають церковну доктрину, політику, практики та організацію, які взято з Писань та одкровень сучасних пророків. Спаситель сьогодні керує Церквою, відкриваючи Свою волю Першому Президентству (Президент Церкви і два його радники) та Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Загалом Церкву організовано сьогодні так само, як її організував Господь, коли був на землі (див. Уложення віри 1:6). Так само, як і в біблійні часи, у нас є пророки, апостоли,

сімдесятники, місіонери, які ходять по двоє, та єпископи й інші місцеві провідники.

Усі, хто служить у Церкві, є волонтерами. Їх покликають (просять служити) їхні провідники, керуючись натхненням. З часом і вам дадуть покликання—відповідальність, можливість служити. Якщо ви охоче його приймете і будете якнайкраще виконувати, Господь благословить ваші зусилля служити Його дітям. Яким би не був ваш досвід, ви можете робити значний вклад своїми духовними дарами. Як член Церкви ви є частиною “тіла Христового” (див. 1 Коринтянам 12). Ваш вклад є важливим для функціонування Церкви. ■

Більш докладну інформацію можна знайти в Мороній 6; Учення і Завіти 20 та “Church Organization” на lds.org/topics.

ОСНОВА АПОСТОЛІВ І ПРОРОКІВ

“Отже, ви вже не чужі й не прихоськи, а співгромадяни святим, і домашні для Бога,

збудовані на основі апостолів і пророків, де наріжним каменем є Сам Ісус Христос”.

Ефесянам 2:19–20

Провідники у вашому приході служать у президентстві (президент і радники):

єпископ і його два радники складають єпископат і головують над приходом;

президентство Товариства допомоги служить жінкам приходу і допомагає зміцнювати їхні сім'ї;

президентство кворуму старійшин та провідники групи первосвящеників служать чоловікам у приході й допомагають зміцнювати їхні сім'ї;

президентство Початкового товариства служить дітям, а президентства Товариства молодих чоловіків і Товариства молодих жінок служать молоді віком 12–18 років;

президентство Недільної школи наглядає за класами Недільної школи і допомагає вдосконалювати процес викладання і навчання у приході.

ЦЕРКОВНІ НОВИНИ

Щоб дізнатися більше про церковні новини та події, відвідайте сайт news.lds.org.

Благодійна служба СОД: 30 років служіння

Принцип служіння нашим ближнім не є новим. В усі розподіли Церква самовіддано допомагала бідним і нужденним.

Тридцять років тому, 27 січня 1985 року, ця самовідданість була виявлена під час особливого посту, коли члени Церкви пожертвували 6 млн. доларів на допомогу голодуючим у Ефіопії. Це стало початком того, що перетворилося на Благодійну службу СОД. У тому ж році під час посту в листопаді було зібрано ще 5 млн. доларів на допомогу голодуючим. Ці два великі пости значною мірою прискорили цю роботу в наш час.

Упродовж 30 років після тих постів Церква надала стражденим людям допомогу в розмірі 1,2 млрд. доларів. Вона полягала в наданні продуктів, засобів

прихистку, медикаментів, одягу та іншої допомоги. Крім того, Благодійна служба СОД надавала довготермінову допомогу через такі програми, як постачання інвалідних візків, імунізація, чиста вода, харчування сім'ї, лікування зору та турбота про матерів і новонароджених дітей. Церква співпрацює з іншими шанованими гуманітарними організаціями, аби пожертвування принесли якнайбільшу користь.

Президент Томас С. Монсон часто навчав, що як члени Церкви ми маємо відповідальність допомагати голодним, безпритульним і пригніченим. Члени Церкви виконують це завдання. Без зайвого галасу або офіційних подяк вони, не привертаючи зайвої уваги до себе, жертвували мільйони годин служіння і сотні мільйонів доларів. Крім того,

що члени Церкви роблять внески до гуманітарного фонду, заповнюючи квитанцію для пожертвувань, вони також вносять кошти до благодійної організації LDS Philanthropies, служать на місії, є хорошими друзями і сусідами, виконують волонтерську роботу на підприємствах, що працюють у рамках програми благополуччя, або у своїх громадах, і віддають свій час та любов сотням тисяч гідних довіри місцевих організацій.

Чинячи так, вони виконують те, чого навчав Спаситель стосовно піклування про бідних і нужденних:

“Бо Я голодував був—і ви нагодували Мене, прагнув—і ви напоїли Мене, мандрівником Я був—і Мене прийняли ви. ...

[Щ]о тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих,—те Мені ви вчинили” (Матвій 25:35, 40). ■

Храми створюють умови для сімейного служіння

Аби допомогти сім'ям відвідувати храм разом, зараз кожного тижня у храмових християнських призначається час для сімей, що дає можливість запланувати хрищення для померлих і уникнути довгого очікування. Зате телефонуйте до свого місцевого храму і домовтеся про час. ■

Допомога сім'ям

З'явилися уроки для домашніх сімейних вечорів, що допоможуть батькам навчати своїх дітей про те, як справлятися з проблемою порнографії.

Уроки знаходяться на сайті **overcomingpornography.org/resources** і присвячені таким темам: "Моє тіло від Бога", "Дух може допомогти мені вибирати хороші ЗМІ", "Що я маю робити, якщо бачу порнографію?" "Спаситель хоче простити і зцілити рани, нанесені порнографією" та "Статеві стосунки є священними і прекрасними".

Ці матеріали містять ідеї для обговорення, і їх не потрібно викладати у якомусь особливому порядку. ■

Сайт LDS.org покращує своє функціонування

Крім того, що на сайті LDS.org фон став білим, а меню блакитним, на початку цього року на сайті було запроваджено функціональні вдосконалення.

Функція вибору країни і мови замінила функцію вибору мови, що полегшує членам Церкви пошук місцевих матеріалів на сторінках їхніх країн.

Місцеві сторінки країн тепер мають таке ж меню, як і LDS.org: Писання, Вчення, Матеріали і Новини. Це дозволить членам Церкви мати доступ до місцевих матеріалів і до Церковних матеріалів, не відкриваючи LDS.org, та під час пошуку вибирати між місцевими матеріалами та LDS.org. ■

Віхи програми домашнього сімейного вечора

У 2015 році домашній сімейний вечір святкує дві важливі події у своїй історії.

100 років тому Президент Джозеф Ф. Сміт (1838–1918) та його радники закликали членів Церкви призначати один вечір для того, щоб розвиватися і навчатися разом. Вони пообіцяли, що ті, хто так зроблять, відчують, що любов у їхньому домі міцнішатиме, а діти будуть більше слухатися батьків. Концепція домашнього сімейного вечора не була абсолютно новою, але це заохочення від Першого Президентства 27 квітня 1915 року допомогло зробити її більш розповсюдженою.

50 років тому Президент Девід О. Мак-Кей (1873–1970) знову наголосив на важливості домашнього сімейного вечора. У січні 1965 року він дав доручення створити перший посібник для проведення домашніх сімейних вечорів, де будуть міститися щотижневі уроки для навчання в кожному домі. У 1970 році було запропоновано присвячувати вечір понеділка проведенню домашнього сімейного вечора.

У наш час, через 100 років після його запровадження і через 50 років після акцентування на його важливості, домашній сімейний вечір продовжує відігравати важливу роль у житті членів Церкви. ■

Старійшина
Маркус Б. Неш
Сімдесятник

ПІОНЕРИ

ЯКІР СЬОГОДЕННЯ

Пам'ятайте піонерів, їхні історії та підтримуючу, рятівну й визволительну силу Бога, яку вони отримали завдяки своїй вірі та надії.

Рухаючись завдяки силі віри в Бога, Ісаак Бартлетт Неш (фото вгорі і картина справа), залишив свою домівку в Уельсі, переплив через Атлантичний океан і перейшов через рівнини, аби приєднатися до святих в Солт-Лейк-Сіті.

У 1832 році Велта Бредфорд Хетч—предок моєї дружини Шеллі—та її чоловік Іра жили в маленькому містечку Фармсвіль, шт. Нью-Йорк, США, біля озера Сенека. Коли місіонери Олівер Каудері і Парлі П. Пратт постукали в дім Хетчів, Велта купила Книгу Мормора і відразу ж її прочитала. Переконана в істинності книги, жінка сказала, що хоче охреститися.

Однак її чоловік попросив почекати у зв'язку з наростаючими переслідуваннями і народженням малюка. Невдовзі після пологів Велта охристілася—але у вкритій кригою річці треба було вирубати ополонку, де й відбувся обряд¹.

Іра зацікавився євангельським посланням. Він хотів знати більше і також відчув спонування зробити вклад у будівництво Кертлендського храму. Тож разом з Велтою вони на возі поїхали до Кертленда, шт. Огайо, США, познайомитися з пророком Джозефом Смітом. Коли вони прибули, їм сказали, що пророка можна знайти серед чоловіків, які ріжуть дерева у гаю неподалік.

Коли вони підїхали до гаю, один з чоловіків, увігнавши свою сокиру в дерево, підійшов до них і сказав: “Брате Хетч, я чекаю вас уже три дні; гроші, які ви привезли, будуть використані для спорудження кафедри храму”.

Той чоловік був Джозефом Смітом. Не треба казати, що Іра охристився, і після повернення додому разом з Велтою вони зібрали пожитки й приєдналися до святих у Кертленді².

Один з моїх предків, Ісаак Бартлетт Неш, приєднався до Церкви в Уельсі і переправився через Атлантику та рівнини, перш ніж приєднався до святих у Солт-Лейк-Сіті. Після свого приїзду він почув, як один з головуючих старійшин Церкви засуджував вживання тютюну такими словами: “У цьому зібранні є старійшини, які зараз тримають тютюн у своєму роті, але навіть свиня не буде жувати цю мерзенну траву”. Ісаак, маючи порцію тютюну у своєму роті, тихенько виплюнув його, кинув на землю і сказав тютюнові: “Залишайся тут, поки я за тобою не повернуся”. Він ніколи не повернувся³.

Що змусило Велту захотіти християнства у замерзлій річці, замість того, щоб чекати літа? Чим керувався Іра, коли поїхав з Нью-Йорка до Огайо, а потім пожертвував гроші на храм, що будувався церквою, до якої він ще навіть не належав? Що дало змогу Ісааку залишити батьківщину, перетнути Атлантичний океан, перейти через рівнини, а потім ще й облишити звичку жувати тютюн на довершення до всього, що йому довелося облишити?

Переконана в істинності Книги Мормона, Вельта Бредфорд Хетч попросила охристити її у вкритій кригою річці, замість того, щоб чекати до літа.

Президент Гордон Б. Хінклі (1910–2008) зазначав: “Сила, що рухала нашими попередниками в євангелії—це сила віри в Бога. Це та сама сила, яка уможливила вихід з Єгипту, перехід через Червоне море, довгу подорож пустинею і встановлення Ізраїля на Обіцяній землі”⁴.

Віра—це не лише принцип дії, але й принцип сили⁵. “Це не означає мати досконалі знання про щось” (Алма 32:21). Натомість, це “підстава” для Духа (див. Євреям 11:1), що рухає нас до дій (див. Якова 2:17–26; 2 Нефій 25:23; Алма 34:15–17), щоб іти за Спасителем і дотримуватися усіх Його заповідей, навіть у часи, коли треба жертвувати і долати випробування (див. Етер 12:4–6)⁶. Так само незмінно, як схід сонця вранці, віра дає надію—сподівання на те, що прийде щось хороше (див. Мороній 7:40–42)—і приносить нам силу Господа, яка буде нас підтримувати⁷.

Якщо віра була тією силою, що рухала нашими піонерами-попередниками, то саме надія, що витікала з віри, давала їм якір. Мороній писав:

“Вірою все здійснюється.

Ось чому той, хто вірить в Бога, може з впевненістю надіятися на кращий світ, так, саме на місце праворуч Бога, така надія приходить через віру, стає якорем для душ людей, який зробить їх впевненими і непохитними, завжди багатими на добрі діяння, і веденими до уславлення Бога” (Етер 12:3–4).

Основоположна віра в Христа спонукала діяти з надією, сподіватися на краще—не лише для них, але і для нащадків. Завдяки цій надії вони були впевнені та непохитні, ішли до Бога крізь усі злигодні. Для тих, хто непохитно залишався вірним, сила Бога проявлялася дивовижним чином.

Як ті піонери можуть стати якорем для нас у цей час? В мене є три пропозиції.

Пам’ятати про піонерів

Пам’ятайте піонерів, їхні історії та підтримуючу, рятівну й визвольницьку силу Бога, яку вони отримали завдяки своїй вірі та надії. Наші батьки та матері-піонери допомагають нам знати, хто ми є як завітний

народ, і підтверджують, що наш Бог—з Ким ми уклали завіт і Який “не змінюється” (Мормон 9:19)—благословить нас у важкі часи випробувань, так само як Він це зробив для наших батьків і матерів-піонерів.

Алма навчав, що Бог “виконає всі Свої обіцяння, які Він дасть [нам], бо Він виконав Свої обіцяння, які Він дав нашим батькам” (Алма 37:17). Знаючи це, завдяки піонерам ми будемо отримувати натхнення діяти з такою ж вірою і мати якір надії.

Це той якір, який ми шукаємо у світі, де вирують моральні, духовні і мирські бурі: жити, покладаючись на віру в Христа і надію, яка тримає нас на Його шляхах.

Історія про загони з ручними візками Біллі і Мартіна стала символом віри і надії перших піонерів. Дивом є те, що померло лише 200 чоловік з групи, яка нараховувала майже 1000 учасників⁸. Завдяки сповненим вірою і надією зусиллям їхніх рятувальників, будучи підкріпленими божественною допомогою, загони з ручними візками були врятовані⁹.

Після виходу з Долини Солоного озера рятувальники відчули на собі ті ж самі ранні, сильні й неблаганні зимові буревії, які впіймали в пастку загони з ручними візками. Стикнувшись з лютою погодою дехто з рятувальників ослаб у вірі, втратив надію і повернувся назад.

На противагу їм Реддік Олред непохитно залишався на рятувальній станції упродовж трьох тижнів за несприятливої погоди. Коли інший рятувальник переконував брата Олреда разом з ним повернутися назад, Реддік відмовився:

“Я відхилив пропозицію і ... порадив йому залишатися, бо життя загону залежало від нас,—писав він у щоденнику.—Потім він ... запропонував, що, оскільки я був відповідальним за ту рятувальну станцію, вони покладатимуть віру на мене, а я

маю звернутися до Господа, аби дізнатися, що ми маємо робити. На це я відповів, що [Господь] уже сказав, чого від нас чекає”¹⁰.

Така непохитна віра у часи випробувань створює стійких чоловіків та жінок і дає певне, надійне спрямування у вируючих бурях, що можуть збити з дороги. Одним з плодів такої віри є те, що люди, які володіють нею, опиняться в ситуації, коли треба підтримувати, спасати і благословляти інших. Уявіть, яке тепло відчув Реддік Олред, коли побачив, що до його станції наближається загін з ручними візками. Уявіть радість, яку відчули учасники загону, коли побачили його!

Пам'ятати про їхню єдність

Пам'ятайте, що загалом піонери були об'єднаними. Історики зазначали, що святі останніх днів вирізнялися серед мігрантів, що рухалися на Американський захід.

“Вони дійсно мали вигляд пересувних поселень—поселень стриманості, солідарності, дисципліни, небачених більше ніде на дорогах, що вели на захід. ...

Небагато емігрантів до Каліфорнії чи Орегону думали про тих, хто ітиме за ними. ... Але цього не можна сказати про мормонів. Перше, про що дбали загони піонерів—це знайти хороше місце для привалу, дрова, воду, траву, виміряти відстань і встановити дорожні стовпи. Вони та загони після них, не покладаючи рук, трудилися над зведенням мостів і вирівнюванням крутих підходів до переправ через ріки. Вони робили плоти і пороми та залишали їх для використання тими загонами, що прийдуть пізніше”¹¹.

Причина цих відмінностей полягала в тому, що члени Церкви прийшли будувати Сіон. Іншими словами, Сіон—це коли “кожна людина поважає свого брата, як самого себе, і творить чесноту і святість

СВІТОВІ ПОТРІБНІ ПІОНЕРИ

“Чи можемо ми знайти в собі сміливість і наполегливість у досягненні мети, притаманної піонерам попередніх поколінь? Чи можемо ми з вами в дійсності стати піонерами? Я знаю, що можемо. О, як світові потрібні піонери в наш час!”

Президент Томас С. Монсон,
“Світові потрібні піонери в наш час”, *Ліягона*, лип. 2013, с. 5.

“Гроші, які ви маєте, будуть використані для будівництва кафедри храму”,—сказав пророк Джозеф Сміт Ірі Хетчу під час першої зустрічі. Під враженням від пророка Іра охристився і переїхав зі своєю дружиною з Нью-Йорка до Кертленда, штат Огайо.

[перед Господом]” (УЗ 38:24). Сіон— суспільство людей одного серця і одного розуму, які перебувають у праведності, й серед них немає бідних (див. Мойсей 7:18)—був і має бути результатом того, що “кожний опіку[ється] благополуччям свого ближнього і роби[ть] усе з оком, єдиноспрямованим до слави Бога” (УЗ 82:19).

Це відчуття громади і спільне виконання обов’язків об’єднали спільні зусилля іти за Божим пророком. Це основна причина успіху піонерів, і це важлива частина спадку, який вони нам передали. Вони нашіптують, що ми також будемо процвітати завдяки Господній силі, але лише поки ми діємо, як один, маючи відчуття громади й спільне зобов’язання іти за Господнім пророком.

Передавати піонерський дух

Ми несемо відповідальність за те, щоб виховати у своїх дітях той самий дух, який рухав піонерами. Простий урок того, як це робиться, можна побачити на прикладі сім’ї Муньйос з Отавало, Еквадор. У березні 2013 року я познайомився з братом

Хуаном Хосе Муньйосом Отавало, його дружиною Лаурою та одним з їхніх синів Хуаном Амадо, щоб дізнатися, як вони себе почувають у Церкві. Я дізнався, що брат Муньйос був одним з перших навернених у Отавало.

Коли брат Муньйос був хлопчиком, йому подарували Книгу Мормона іспанською. Він не міг читати її, але відчував велику силу і дух, коли тримав її. Він заховав її у себе вдома, бо знав, що його брати порвуть її.

Час від часу він брав книгу зі сховку, просто щоб потримати і відчувати її силу. Подолавши важкі випробування та спротив, він приєднався до Церкви і став одним з найперших місіонерів з села Отавало. Пізніше він одружився з колишньою місіонеркою і разом вони створили вірну, зосереджену на євангелії сім’ю. Він вірно служив провідником у Церкві й допомагав перекладати Книгу Мормона та храмові обряди своєю рідною мовою кічуа.

Хаун Амадо, колишній місіонер, плакав, коли ми слухали, як брат Муньйос

переказував свою історію віри. Коли його батько закінчив, цей хороший син сказав: “Я завжди був вдячний першим піонерам, які переходили через рівнини зі своїми ручними візками у Північній Америці. Їхня віра і відданість надихали мене і глибоко зворушували протягом усього життя. Але до сьогоднішнього дня я не усвідомлював, що піонери були також тут, в Отавало, і цими піонерами є мої батьки! Це сповнює мене радістю”.

Брат і сестра Муньйос навчають нас, що ми передаємо спадок віри, *будучи* піонерами—відкриваючи євангельський шлях, показуючи його і живучи за євангелією так, щоб інші нас наслідували. Коли ми постійно виявляємо віру в Господа і якорем для нашої душі є надія на Нього, ми стаємо “впевненими і непохитними, завжди багатими на добрі діяння, і веденими до уславлення Бога” (Етер 12:4). Тоді, як і Реддік Оллред, ми будемо служити тим, хто загубив стежку в житті, а вони—у тому числі й майбутні покоління—навчатися від нас, яку силу і мир приносить таке життя.

Старійшина М. Рассел Баллард, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, зазначав:

“Від нас не вимагатимуть спакувати невеликий багаж у фургони або ручні візки і пройти 2090 км, аби продемонструвати свою віру й відвагу. Ми постаємо перед іншими випробуваннями у наш час—іншими горами, на які треба сходити, іншими річками, через які треба переправлятися, іншими долинами, які мають “зацві[сти], мов троянда” (Ісаї 35:1). ...

Наше випробування в тому, щоб жити у світі, який потопає у гріху й духовній збайдужілої, де повсюди панують самопотурання, нечесність і жадібність. Сьогоднішня пустеля—це плутанина й суперечливі послання”.

Піонери, такі як Хуан Хосе Муньйос Отавало і його дружина Лаура з Отавало, Еквадор, навчають нас, що ми передаємо спадок віри, відкриваючи євангельський шлях, показуючи його і живучи за євангелією так, щоб інші нас наслідували.

Старійшина Баллард продовжував, говорячи про те, що ми не повинні недбало ставитися до Божих заповідей. “Щоб уникати спокус і зла світу, необхідно мати віру й міць справжніх сучасних піонерів”¹².

Нехай кожен з нас також прийме зобов'язання бути піонером, щоб йти вперед і відкривати шлях для інших, хто відчуває на собі удари світу, який потопає в гріху, збентеженні й сумнівах. Пам'ятаймо ж піонерів та їхні історії, пам'ятаймо ж, що вони прийшли будувати Сіон об'єднаними зусиллями, а потім візьмімо на себе зобов'язання прищепити таку ж віру всім, кого ми зустрічаємо—особливо підрастаючому

поколінню—і робити це за допомогою принесення життя як “жертв[и] жив[ої]” (Римлянам 12:1), життя, яким рухає віра в Господа Ісуса Христа і якорем якому служить надія на все добре, що йде від Нього.

Бути піонером означає “не втомлюватися у доброді” (УЗ 64:33). Велта Хетч безсумнівно не відчувала нічого особливого в тому, що христилася в крижаній річці. Як і Ісаак Неш у ту мить, коли виплюнув жувальний тютюн на землю. А щодо Реддіка Оллреда, він просто робив те, що наказав йому Господь.

З усіх цих простих і малих речей вийшло щось велике! Тож давайте пам'ятати, що у великій справі немає незначного. Якщо ми живемо за євангелією, ідемо за пророком, обираємо віру, а не сумніви, і робимо маленькі речі, що збільшують віру і дають надію, яка стає якорем для душі, кожен з нас буде піонером, готуючи шлях, яким підуть інші. ■

З виступу “Pioneers—Anchors for the Future” (Піонери—якір майбутнього), виголошеного в Солт-Лейк-Сіті 24 липня 2013 року на ранковій службі товариства Сини піонерів Юти.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. *Wandering Home: Stories and Memories of the Hatch Family* (1988), 3.
2. Див. *Wandering Home*, 3.
3. Isaac Bartlett Nash, *The Life-Story of Isaac B.*

4. Nash [nd], 2.
5. Gordon B. Hinckley, “The Faith of the Pioneers,” *Ensign*, July 1984, 5.
6. Див. *Lectures on Faith* (1985); Hebrews 11:4–40; Jacob 4:6; Ether 12:7–22.

7. Див. Путівник по Писаннях, “Віра”; див. також Алма 57:19–27; 58:10–13; Мормон 9:8–21; Мороній 7:33–37; Учення і Завіти 27:17.
8. Див. Andrew D. Olsen,

9. Див. Olsen, *The Price We Paid*, 473–74.
10. У Olsen, *The Price We Paid*, 160.

11. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail* (1964), 11.
12. М. Рассел Баллард, “Віра і стійкість піонерів—тоді й зараз”, *Ліягона*, лип. 2013, сс. 20, 21.

Поява

КНИГТИ МОРМОНА

*Як і Джозефу Сміту, вам не треба
жити досконалим життям, аби бути
потужним знаряддям у Божих руках.*

Метью С. Холланд

Це друга з двох статей, присвячених пророкові Джозефу Сміту. Перша стаття, "Шлях до Пальміри", з'явилася в червневому номері Ліягони за 2015 рік.

Не лише шлях Джозефа Сміта до Пальміри пролягав крізь труднощі, горе і випробування, але і його зусилля явити Книгу Мормона стали процесом, під час якого, в певний момент, Джозеф пережив миті найглибшого розпачу.

В ніч на 21 вересня 1823 року Джозеф відчував занепокоєння. Минуло три роки з часу того величного Богоявлення, коли він бачив Бога Батька і Його Сина, Ісуса Христа, лицем до лица у відповідь на своє щире бажання дізнатися, яка церква була істинною. З того дня він "часто припускався безрозсудливих помилок, виявляючи слабкості юності й недоліки людської натури" (Джозеф Сміт—Історія 1:28).

Усвідомлюючи свої недоліки, 17-річний Джозеф Сміт молився, бажаючи "прости[ти] усі [його] гріхи та глупоти" (Джозеф Сміт—Історія 1:29). У відповідь на молитву біля його ліжка явився ангел і, як розповідав Джозеф, "він сказав, що Господь простив мої гріхи"¹.

Ангел, який назвався ангелом Моронієм, сказав Джозефу, що книга, яку "написан[о] на золотих пластинах" і яка містить "повноту вічної євангелії", знаходиться на пагорбі неподалік від його дому в Пальмірі, шт. Нью-Йорк. Разом з книгою він знайде "два камені в срібних оправах,—і ці камені, прикріплені до нагрудника, являють собою те, що зветься Урім і Туммім", і які "Бог приготував ... для перекладу книги" (Джозеф Сміт—Історія 1:34, 35).

Ще два рази тієї ночі Мороній приходив до юнака, здивування якого постійно зростало, і ретельно повторював йому все сказане раніше. Кожного разу він додавав нове застереження, "кажучи,—розповідав Джозеф Сміт,—що Сатана буде спокушати мене (через скрутні обставини сім'ї мого батька) використати ті пластини для збагачення. Він заборонив мені робити це і додав, що, одержуючи пластини, я не повинен мати ніяких інших намірів, окрім прославляння Бога, і не повинен опинитися під впливом ніякого іншого прагнення, крім побудови Його царства; інакше я не зможу отримати їх" (Джозеф Сміт—Історія 1:46).

Наступного дня Джозеф був виснажений пережитими вночі подіями. Його батько дозволив йому не працювати в полі, і коли Джозеф прямував додому, щоб відпочити, Мороній відвідав його вчетверте. Ангел сказав, що він має

повернутися до батька і розповісти про видіння, що Джозеф і зробив. Тоді він пішов до пагорба, розташованого неподалік (див. Джозеф Сміт—Історія 1:49–50).

Прийшовши до пагорба, Джозеф за допомогою важеля відкрив заховану в землі кам'яну скриню, в якій лежали пластини, і захотів їх узяти. Як тільки він спробував це зробити, сильним ударом його віднесло назад, і він відчув страшну слабкість. Коли він скрикнув, запитуючи, чому не може взяти пластини, Мороній сказав йому: “Тому що ти не дотримувався Господніх заповідей”².

Попри чіткі застереження ангела, у Джозефа почали виникати думки, що за допомогою пластин можна буде вирішити фінансові проблеми його сім'ї³. Внаслідок цього Мороній оголосив про чотирирічний випробувальний термін, щоб Джозеф мав змогу змужніти і підготувати серце та розум для виконання свого покликання, маючи чистоту намірів, необхідних для цієї священної роботи.

Перепони під час перекладу

Через чотири роки Джозеф нарешті був готовий. Однак перепон для перекладу пластин було безліч. Щойно

одружившись, Джозеф мав працювати, щоб забезпечувати себе й Емму, а також своїх родичів, які все ще великою мірою поклалися на його вклад. Але, мабуть, ще більше відволікало те, що Джозеф мав долати повсюдний спротив і користоблюбні зазіхання місцевих мешканців, що загрожувало викриттям та втратою пластин.

Коли заовмисники у Пальмірі вимагали, щоб Джозеф показав їм пластини, а якщо відмовиться, то його буде вимазано дьогтем и вивалено в пір'ї, він зрозумів, що йому необхідно виїхати⁴. Тож у кінці 1827 року Джозеф поклав пластини у бочку з бобами, спакував пожитки, позичив 50 доларів у свого друга Мартіна Гарріса, який також був одним з перших, хто йому повірив, і відвіз свою вагітну дружину на 160 км південніше, до Гармоні, шт. Пенсільванія, щоб жити з батьками Емми. Він сподівався, що ця зміна полегшить його щоденну працю і звільнить від запеклої жадібності й ворожості, які надокучали йому в Пальмірі.

Умови настільки покращилися, що Джозеф тієї зими зміг перекласти кілька знаків з Книги Мормона. У квітні Мартін Гарріс переїхав до Гармоні, щоб допомагати Джозефу у якості писаря, і робота з перекладу розгорнулася на повну. До середини червня—приблизно через 5 років після того доленосного дня, коли Джозеф уперше отримав настанову піти до пагорба Кумора за пластинами—було зроблено 116 сторінок рукописного тексту перекладу⁵.

На цьому етапі Мартін попросив у Джозефа дозволити йому взяти рукопис до Пальміри, щоб показати своїй дружині Люсі, яка, і це зрозуміло, хотіла побачити певні докази того, що віднімало у її чоловіка так багато часу і грошей. Однак після того як Джозеф звернувся з проханням до Господа, йому двічі було сказано не дозволяти Мартіну брати із собою рукопис⁶.

Відчайдушно намагаючись подолати скептицизм і надокучання своєї дружини, Мартін знову звернувся з проханням до Джозефа. Борючись із собою, Джозеф пішов до Господа утретє. У відповідь Господь сказав, що Джозеф може дати Мартіну рукопис, якщо він покаже його лише п'ятьом вказаним людям, а потім швидко поверне. Неохоче Джозеф дав йому рукопис, але лише після того, як Мартін підписав зобов'язання вчинити саме так, як наказував Господь⁷.

Коли Джозеф ішов додому, щоб відпочити від роботи у полі, Мороній явився йому вчетверте.

*Мартін Гарріс зупинився
біля воріт дому Смітів,
сперся на паркан,
натягнув капелюха на
самі очі й просто сів.*

Це стало поштовхом до ланцюжка подій, які опустили Джозефа до найнижчої точки всього, що з ним коли-небудь відбувалося. Невдовзі після від'їзду Мартіна Емма народила хлопчика. Разом з Джозефом вони назвали свою першу дитину Алвіном, на честь брата Джозефа, якого він щиро любив і який помер 5 років тому. Як не трагічно, замість того, щоб заповнити порожнечу, Алвін поглибив її, пішовши з життя відразу ж після свого народження 15 червня 1828 року.

Крім того що це стало важким ударом, Емма, виснажена довгими і складними пологами і емоційним стресом через втрату своєї дитини, сама була майже

дому своїх батьків—пройшовши більше 30 км пішки в темряві ночі від того місця, де він вийшов з диліжансу—спираючись лише на руку допомоги занепокоєного попутника (“незнайомця”), який виявив йому співчуття⁹.

Після того як Джозеф повернувся і трохи підкріпився, він попросив Мартіна прийти до нього. Той мав прийти до Смітів на сніданок, але з'явився лише опівдні. Повільно підійшовши, він зупинився біля воріт, сперся на паркан, натягнув капелюха на самі очі й просто сів¹⁰.

“Все пропало!”

Нарешті Мартін зайшов у дім. Не кажучи жодного слова, він узяв столовий прибор, щоб їсти. Але перш ніж з'їсти хоч шматочок, він вигукнув: “О, я погубив свою душу!”¹¹

Почувши це, Джозеф підскочив і вигукнув: “Мартіне, ти загубив рукопис? Ти порушив клятву і накликав прокляття на мою голову і на свою також?”

Мартін похмуро відповів: “Так, він зник, і я не знаю, де він”¹². (Мартін показав сторінки рукопису іншим людям крім вказаних п'ятьох, “і хитрістю,—як пізніше розповідав Джозеф,—їх було у нього забрано”¹³).

Джозеф гірко вигукнув: “Все пропало! Все пропало! Що мені тепер робити? Я згрішив, я накликав на себе гнів Божий!” Після цього “ридання, і стогін, і найгіркіші тужіння наповнили будинок”, виявляючи найглибші страждання Джозефа¹⁴.

Робота над перекладом припинилася на певний період, а пластини і тлумачі було забрано у Джозефа до 22 вересня—болісне нагадування про попередній випробувальний період. Він також вислухав таке різке дорікання від Господа:

“І ось, як часто ти порушував заповіді й закони Бога, і продовжував іти за переконаннями людей.

Бо знай, тобі не слід було боятися людини більше, ніж Бога. Хоч люди зневажають поради Бога й ставляться з презирством до Його слів—

Проте тобі слід було бути вірним; і Він би простер Свою руку й підтримав тебе проти всіх вогненних стріл супротивника; і Він був би з тобою кожного разу під час збентеження” (УЗ 3:6–8).

Уявіть, наскільки важко було отримати таке одкровення. Джозеф щойно втратив свого першонародженого

при смерті. Два тижні Джозеф опікувався Еммою, допомагаючи їй повернути здоров'я, хоча і йому самому довелося долати біль від втрати немовляти-Алвіна. Коли нарешті стало зрозуміло, що стан здоров'я Емми стабілізувався, думки Джозефа повернулися до Мартіна і до рукопису⁸.

Відчуваючи занепокоєння Джозефа, Емма запропонувала йому повернутися до Пальміри, щоб відшукати Мартіна і рукопис. Не приховуючи свого пригніченого стану, він поїхав диліжансом на північ. Неспроможний ні їсти, ні спати під час подорожі, Джозеф дістався до

сина. Він мало не втратив дружину. А його рішення дати Мартіну рукопис було скероване щирим бажанням допомогти другові, який допомагав йому у священній роботі. Так, яким би збентеженим не був Джозеф і як би він не залежав від Мартіна Гарріса, як йому це здавалося, він не зрозумів однієї речі, якої Бог очікує від Своїх учнів повною мірою: завжди покладатися на руку Господа, а не на руку плоті. Віддаючи належне Джозефу, чим він заслужив вічну шану, він настільки добре засвоїв цей урок, що більше ніколи не припускався такої ж помилки знову і невдовзі після того, як знову отримав пластини і тлумачі, він почав робити свій вклад у релігію, якого світ

У процесі перекладу Книги Мормона Джозеф і Олівер читали проповіді, отримували і записували одкровення та охристилися.

не бачив з часів особистого служіння Ісуса Христа. Починаючи з весни 1829 року, тепер з допомогою Олівера Каудері, Джозеф переклав дивовижні 588 сторінок Книги Мормона за період щонайбільше у 65 робочих днів¹⁵. Це дійсно небачена швидкість, особливо в порівнянні з його попередніми зусиллями. Повчально зазначити, що переклад Біблії, зроблений за часів короля Якова, здійснювався 47 перекладачами, які працювали з мовами, які вони добре знали, і тривав 7 років¹⁶.

Більше того, працюючи над перекладом, Джозеф і Олівер також читали проповіді, отримували і записували одкровення, брали участь у відновленні Ааронового і Мелхиседекового священств, охристилися і виконували домашні обов'язки та переїхали до Фейєтта, шт. Нью-Йорк, аби опублікувати рукопис. Але найбільш дивовижним в усьому цьому є не те, як швидко все виконувалося, але наскільки різноплановим було завдання, здійснюване в той дуже нелегкий час.

Надзвичайна, різностороння книга

Відповідно до висновку, зробленого одним ученим, ось що Джозеф Сміт ефективно виконав за ті 65 робочих днів перекладу: «[Книга Мормона] містить не лише тисячолітній період історії, в якому вказано імена майже двохсот людей і майже сотню різних місць, але і сама оповідь подана як робота трьох головних видавців/істориків—Нефія, Мормона і Моронія. Ці три постаті, у свою чергу, заявляють, що у своїх оповідях ґрунтуються на десятках раніше написаних літописів. Результатом є багатогранне поєднання, що включає різні жанри—від безпосередньої розповіді до вставок з проповідями і листами, коментарів до писань та поезії. Потрібно прикласти багато зусиль, аби опрацювати всі подробиці хронології, географії, генеалогії та джерел, з яких їх було взято, але у Книзі Мормона вони всі надзвичайно послідовно поєднуються. Хронологія витримана досконало, без збоїв, незважаючи на кілька ретроспективних описів і паралельних описів подій; ... і оповідачі повністю дотримуються чіткого порядку і опису родинних стосунків двадцяти шести нефійських літописців та сорока одного яредійського царя (у тому числі й родоводи суперників). Багатогранність є такою, що можна подумати, ніби автор працював з графіками і картами, хоча дружина Джозефа Сміта ... категорично заперечувала, що він написав хоча б щось заздалегідь, щось завчив напам'ять або дізнавався внаслідок консультацій під час перекладу, але вона дійсно підтверджувала, що Джозеф кожного разу починав диктувати, не дивлячись у рукопис і не перечитуючи останню сторінку»¹⁷.

І це вже не кажучи про наявність високоорганізованої літературної структури та вражаючих відповідностей

Джозеф і Олівер
брали участь у відновленні
Ааронового священства
в долині Сасквеганна
навесні 1829 року.

давнім звичаям та формам спілкування, які серед усього іншого містяться у книзі та в її перекладі¹⁸.

Беручи все це до уваги, хтось може запитати, як чоловік—особливо такий, у якого майже немає формальної освіти—справився з таким завданням? На мою думку, щонайменше, Джозеф Сміт не написав Книгу Мормона, оскільки він не міг її написати. Але подібна логіка, якою б сильною вона не здавалася, зрештою не є остаточним доказом істинності Книги Мормона. І не цей факт лежить в основі мого свідчення. Він дійсно додає ваги тому, чого навчав мене Дух не так давно, коли я був місіонером повного дня. У святих приміщення Центру підготовки місіонерів у Прово та на зелених схилах Шотландії я отримував духовне свідчення за свідченням про те, що Джозефа Сміта було покликано Богом, що Він є знаряддям у ці останні дні і що він явив книгу, яка існувала задовго до його народження, книгу, яка є істинною і унікальною—неповторним наріжним каменем щасливого життя, оснований на благочесті.

Я також проголошую, що життя Джозефа Сміта—це щире свідчення того, про що розповідається у цій книзі. На початку Книги Мормона Нефій проголошує: “Дивіться, я, Нефій, покажу вам, що лагідні *милості* Господа огортають усіх, кого Він обрав, через їхню віру, щоб зроби́ти їх сильними і навіть надати їм рятівну силу” (1 Нефій 1:20; курсив додано). У кінці книги Мороній благает: “Ось, я б хотів закликати вас, що коли ви читатимете їх, якщо за мудрістю Бога буде так, що ви читатимете їх, то пам’ятайте, наскільки *милостивим* був Господь до дітей

людських від сотворіння Адама аж до тих пір, коли ви отримаєте їх” (Мороній 10:3; курсив додано)¹⁹.

З початку до кінця Книга Мормона є свідченням та історичною ілюстрацією того, що Бог дуже хоче працювати з людьми, хто, незважаючи на свої гріхи і недосконалості, звертається до Нього зі щирим каяттям і вірою. Він також прагне їх зцілити і благословити.

Покладіть довіру на Бога

Як і Джозефу Сміту, вам не потрібно жити досконалим життям, аби бути потужним знаряддям у Божих руках. Помилки, невдачі та збентеження були складовою життя й місії Джозефа, і вони будуть складовою вашого життя також. Але не впадайте у відчай. Не піддавайтеся спокусі думати, що “все втрачено”. Все не втрачено і ніколи не буде втрачено для тих, хто дивиться на Бога милостивого і живе.

У вас є Брат, який спостерігає за вами і готовий вас врятувати та просувати вперед ваше служіння руками настільки сильнішими за ваші—які, насправді, є набагато сильнішими за поєднання всіх плотських рук. Ті руки поруч, аби підтримувати і благословляти вас “кожного разу під час збентеження” (УЗ 3:8), незалежно від того, наскільки ви почуваетесь самотніми і збентеженими. Отже, ідучи дорогою життя, довіряйте тим рукам і “будьте сильні та відважні, не бійтеся, не лякайтеся, ... бо Господь, Бог твій, Він Той хто ходить з тобою, не опустить Він тебе й не покине тебе” (Повторення Закону 31:6).

Джозеф це зрозумів і змінив світ. І ви можете також. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. *У Histories, Volume 1: 1832–1844*, vol. 1 of the Histories series of *The Joseph Smith Papers*, (2012), 14; див. також josephsmithpapers.org.
2. *У Histories, Vol. 1: 1832–44*, 83.
3. Див. Oliver Cowdery, “A Remarkable Vision,” *The Latter-day Saints Millennial Star* 7 (Nov. 1840): 175.
4. Див. Martin Harris, у *Tiffany's Monthly*, June 1859, 170.
5. Див. *Histories, Vol. 1: 1832–44*, 244; див. також Gospel Topics, “Book of Mormon Translation,” lds.org/topics.
6. Див. *Histories, Vol. 1: 1832–44*, 245.
7. Див. *Histories, Vol. 1: 1832–44*, 245–246.
8. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches of Joseph Smith, the Prophet, and His Progenitors for Many Generations* (1853), 118, 45.
9. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 119–120.
10. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 120.
11. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 121.
12. Див. Lucy Mack Smith, *Biographical Sketches*, 121.
13. *У Histories, Vol. 1: 1832–44*, 247.
14. *У Lucy Mack Smith, Biographical Sketches*, 121–122.
15. Див. John W. Welch, “How Long Did It Take Joseph Smith to Translate the Book of Mormon?” *Ensign*, Jan. 1988, 47.
16. Див. “King James I of England,” kingjamesbibleonline.org/King-James.php.
17. Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon: A Reader's Guide* (2010), 6–7.
18. Див. Terryl L. Givens, *By the Hand of Mormon: The American Scripture that Launched a New World Religion* (2002), 156.
19. Див. Grant Hardy, *Understanding the Book of Mormon*, 8.

Пожинати нагороди праведності

Старійшина
Квентін Л. Кук
З Кворуму
Дванадцятьох
Апостолів

*Жодну хорошу річ не буде забрано від
тих, хто ходить у праведності.*

Світ дійсно перебуває у сум'ятті (див. УЗ 45:26). Багато наших випробувань відносяться до сфери духовності. Це суспільні питання, які ми, як особистості, не завжди можемо вирішити. Однак є реальні нагороди, які кожен з нас окремо *може* отримувати навіть у ті часи, коли праведність по всьому світу занепадає.

Сама ідея “нагороди за праведність” є поняттям, що не сприймається сучасним світом. Переконувати людей обирати праведність є чимось старомодним. “Тілесна людина є ворогом для Бога” (Мосія 3:19). Завжди була “протижежність у всьому” (2 Нефій 2:11).

Різниця у наш час полягає в тому, що скептики з “велик[ої] і простор[ої] будівл[і]” (1 Нефій 8:31) стали набагато гучнішими, створюють більше суперечок і виявляють менше толерантності, ніж в будь-який інший час мого життя. Вони доводять, що їхня віра стає все меншою, коли все частіше переймаються тим, щоб бути на правильному боці в історії людей, ніж на правильному боці в очах Бога. Був час, коли переважна більшість людей розуміла, що їх будуть судити відповідно до того, як вони дотримувалися Божих заповідей, а не поширених поглядів чи панівних філософій тієї доби. Дехто більше переймається тим, чи не будуть з них глузувати, а не тим, що Бог їх судитиме.

Битва між добром і злом не нова. Але сьогодні набагато більший відсоток людей помилково робить висновок, що не існує моральних, істинних норм, яких мають дотримуватися всі люди.

Однак у Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів ніколи не було більш вірних членів Церкви. Члени Церкви разом з іншими людьми, які мають подібні моральні цінності, є островом віри в морі сумнівів і зневір'я. Ми знаємо, як сказав пророк Алма, що “злочестивість ніколи не була щастям” (Алма 41:10) і що план Батька для Його дітей—це “план щастя” (Алма 42:8, 16).

Я б хотів висловити кілька пропозицій, які можуть допомогти кожному з вас і вашим сім'ям краще досягнути і здобути нагороди праведності.

**Якщо ми не
будемо пиль-
ними, то світ
може змусити
нас зосереди-
тися на тому,
що відведе
від глибокого
духовного
зобов'язання.**

Нагорода духовності

“Яким чином я знаходжу рівновагу між земними турботами і спробами досягнути духовного розвитку?”

Ми є невід’ємною частиною цього світу. Матеріальні аспекти повсякденного життя—це особливий виклик. Суспільство прагне дивитися на все через призму земних здобутків.

У вступі до книги Учення і Завіти звертається увага саме на цю проблему, аби застерегти нас від небезпеки, спрямувати до підготовки і захисту зараз та в майбутньому, і вказати на важливий духовний аспект цього питання: “Вони не шукають Господа, щоб установити Його праведність, але кожна людина йде своїм власним шляхом і за образом свого власного бога, чий образ є подобою світу і чия суть є суттю ідола” (див. УЗ 1:16).

Президент Спенсер В. Кімбол (1895–1985) навчав, що ідолами можуть бути дипломи, ступені, власність, будинки, меблі та інші матеріальні цінності. Він казав, що якщо ці самі по собі гідні цілі якимось чином применшують наше поклоніння Господу і послаблюють наші зусилля встановити Його праведність та виконувати роботу зі спасіння серед дітей Небесного Батька, то ми створили ідола¹.

Іноді, дивлячись крізь призму світу, ми хоча і не тратимо всю свою енергію на гонитву за

величезним багатством, однак навіть щось простіше також відволікає нас від глибокого духовного зобов’язання.

Багато років тому я дізнався про цікаву виставку, на якій було показано кілька окремих сцен. Різні сцени було зображено під великим плакатом, на якому було написано: “Якби Христос прийшов сьогодні ввечері, то до кого б Він прийшов?” Якщо я правильно пам’ятаю зміст, було змальовано такі сцени:

- Хвора стара жінка, яка лежала в ліжку і до якої прийшла медсестра.
- Радісна молода мати з новонародженою дитиною.
- Сім’я, в якій плачуть голодні діти.
- Зможна сім’я.
- Чудова, але зі скромними статками багата сім’я, де всі разом співають.

Ми знаємо, що коли Спаситель прийде знову, ми не будемо знати ні дня, ні години. Ми також знаємо, що як християни ми дбаємо про бідних і нужденних, а також вдів та сиріт. Однак напис на плакаті був би точнішим, якщо б на ньому було написано: “Якби Христос прийшов цього вечора, хто був би готовий Його зустріти?”

Моя друга думка стосувалася того, що сцени розповідали нам усе про фізичний стан людей, але нічого про їхній духовний стан та відданість Христу.

Початковою точкою відліку для перегляду нашого життя і відданості Спасителю та Його євангелії є хрищення. За винятком новонавернених та дуже юних членів Церкви, наше хрищення відбулося багато років тому.

Великий пророк Алма красномовно до нас звертається такими словами: “І ось тоді я кажу вам, браття мої, чи пережили ви перемену в серці, і чи відчули ви, нібито співаєте пісню викупительної любові, я хочу спитати, чи можете ви відчувати це тепер?” (Алма 5:26).

Після цього Алма продовжує своє глибоке послання, яке є актуальним і сьогодні. Він, головним

Світ зосереджений на мирських повсякденних питаннях економічного характеру, але нам треба зосередитися на духовних питаннях.

Нам треба зосередити своє життя на духовних питаннях і приділяти їм особливу увагу.

чином, ставить святим таке питання: якби вони померли, то чи були б готові до зустрічі з Богом. Потім Алма звертає увагу на чотири якості, які нам треба мати, аби стояти безвинними перед Богом.

По-перше, чи “[ми] були достатньо смиренними?” У певному сенсі, це повернення до вимоги для хрищення—упокоритися і мати скрушене серце та упокорений дух.

По-друге, чи “[ми] позбавилися гордовитості?” Алма застерігає, щоб ми не розтоптали Святого Ізраїля під ногами і не надималися у гордовитості—зосередивши свої серця на марних речах світу і думаючи, що ми кращі за інших.

По-третє, чи ми “позбавлен[і] заздрості?” Для людей, які мають великі благословення, але не відчують вдячності, тому що зосереджені лише на тому, що мають інші, заздрість може бути найбільш руйнівною. “Заздрість як стиль життя”² поширилася з того часу, як у багатьох суспільствах слава і багатство замінили віру і сім’ю у якості основних цілей.

По-четверте, чи ми глузуємо з наших братів і сестер або переслідуюмо їх? У сьогоденному світі ми, ймовірно, назвемо це цькуванням (див. Алма 5:27–30, 53–54).

Чи може щось бути більш актуальним серед сьогоденних справ, ніж це послання про смирення, гордовитість, заздрість і переслідування? Великі обговорення по всьому світу розгортаються навколо наших швидкоплинних щоденних економічних питань. Однак мало що говорять про повернення до вказаних Христом принципів, зосереджених на підготовці до зустрічі з Богом і стані наших духів. Нам треба зосередити своє життя на духовних питаннях і приділяти їм особливу увагу.

Нагорода праведної сім’ї

“Чи слід нам виховувати своїх дітей у тій місцевості, де є мало членів Церкви і нас оточує багато зла, суперечок і протидії праведності?”

Це питання хвилювало мене і мою дружину Мері, коли ми починали виховувати своїх дітей в районі бухти в Сан-Франциско у штаті Каліфорнія, США, в кінці 1960-х років. Кількість святих останніх днів була відносно малою. І хоча переважна більшість людей були чудовими, район бухти став центром для наркоманів та людей, які дотримувалися всіх видів неналежної і грішної поведінки.

Зміна в суспільстві була настільки серйозною, що занепокоєний президент колу запитав керівників Церкви, чи слід йому заохочувати членів Церкви залишатися в районі бухти. Старійшина Гарольд Б. Лі (1899–1973), у той час найстарший член Кворуму Дванадцятих Апостолів, отримав доручення дати відповідь з цього питання. Він пояснив, що Господь не надихав би на спорудження храму в нашій місцевості, якби члени Церкви мали звідти виїхати. Його порада була простою, але глибокою:

1. Створити Сіон у нашому серці й у домівці.
2. Бути світлом для людей, серед яких ми живемо.
3. Зосередитися на храмових обрядах і принципах, які там викладаються.

Ми сприйняли пораду старійшини Лі і намагалися слідувати їй у своїй сім’ї.

Щоб побудувати Сіон у своєму серці та в домівці, нам треба було зосередитися на дотриманні правил своєї релігії вдома: щоденно збиратися сім’єю на

молитви та вивчення Писань і проводити щотижневі домашні сімейні вечори. У такому контексті ми можемо навчати й наставляти своїх дітей. Ми робимо це з любов'ю і добротою, уникаючи неналежного критицизму по відношенню до дітей та супутника життя.

Де б ми не жили, і навіть коли ми все робимо правильно, деякі діти можуть приймати немудрі рішення, що ведуть на заборонені шляхи. Тому так важливо допомогти нашим молодим людям заздалегідь визначитися з тим, що вони скажуть або зроблять, коли інші запропонують їм долучитися до неналежної чи аморальної поведінки.

Наші діти ходили до школи, де навчалися лише два чи три члени Церкви. На початку кожного шкільного року та перед шкільними заходами ми обговорювали на домашньому сімейному вечорі належну реакцію на випадок, якщо діти опиняться в небезпечній ситуації. Ми запитували у них, що вони відповіли б друзям, які б сказали: “Та ну, всі це роблять”; “Твої батьки не дізнаються” або “Лише один раз не зашкодить”.

*Ми можемо
виховувати
праведних
дітей майже
в кожній ча-
стині світу,
якщо вони
міцно стоять
на основі Ісуса
Христа і Його
євангелії.*

Ми говорили про нашу відповідальність перед Господом.

Ми вказували, що наслідуюмо приклад Спасителя, коли одягаємося скромно, вживаємо чисту й належну мову і уникаємо порнографії, чого тепер треба навчати дітей, починаючи з Початкового товариства, аби вони могли мати чисте життя.

Ми говорили про Йосипа з Єгипту, який утік, коли відчув надмірну увагу дружини Потіфара (див. Буття 39:7–12).

Кожен з наших дітей мав хоча б один випадок, коли така підготовка мала значення, але більшість разів їхні друзі захищали їх, бо знали про їхні норми і вірування.

Коли наша донька Кетрін дзвонила мамі після того як почала навчатися в коледжі, Мері розповідала їй про те, за що вона любила Спасителя. Мері постійно використовувала Його приклад і риси характеру, аби допомагати у вирішенні проблем, які Кетрін піднімала під час телефонних розмов.

Я впевнений, що ми можемо виховувати праведних дітей майже в кожній частині світу, якщо вони міцно

стоять на основі Ісуса Христа і Його євангелії. Нефій писав, що навчав свою сім'ю та народ такими словами: “Ми говоримо про Христа, ми втішаємося у Христі, ми проповідуємо Христа, ми пророкуємо про Христа, і ми записуємо наші пророцтва, щоб наші діти могли знати, до якого джерела їм звертатися за прощенням їхніх гріхів” (2 Нефій 25:26).

Якщо ми це робимо, то коли наші діти прийматимуть немудрі рішення, вони будуть знати, що не все втрачено і що вони можуть знайти свою дорогу додому. Я хочу завірити вас, що ви і ваша сім'я матимете благословення, якщо будете намагатися зміцнювати кожного члена своєї сім'ї шляхом віри в Господа Ісуса Христа.

Якщо ми будемо виконувати пораду старішшини Лі—бути світлом для тих, хто навколо нас,—ми не зможемо приховувати те, ким насправді є. Наша поведінка має відображати наші цінності й вірування. Якщо це доречно, ми повинні брати участь у публічному житті.

Життя, гідне храмової рекомендації, отримання храмових обрядів і вірність нашим завітам дозволяє нам зберігати фокус і бачення, аби залишатися на завітному шляху. Якщо наша молодь живе гідно виконання хрищення за померлих, у їхньому житті буде лад.

Нам треба зосередити свої зусилля на зміцненні нашої сім'ї, говорячи про Христа, втішаючись у Христі, проповідуючи Христа і пророкуючи про Христа, аби ми могли насолоджуватися нагородою праведних сімей і ставати вічними сім'ями.

Тим, хто самотній, але живе праведним життям, наше вчення дає запевнення: “Вірні члени Церкви, чий обставини не дозволяють їм отримати благословення вічного шлюбу й можливості бути батьками в цьому житті, отримують усі обіцяні благословення у вічності, за умови, що вони дотримуватимуться завітів, які уклали з Богом”³.

Щастя як нагорода

“Які переваги я можу надати свої дітям, щоб вони могли бути щасливими і успішними в житті?”

Любов є ключовою складовою щастя в цьому світі.

Люцифер створив підробку або ілюзію щастя, яка є несумісною з праведністю і поведе нас в неправильному напрямку, якщо ми не будемо пильними. Багато наших сьогоденних проблем виникають через те, що мирський світ має неправильне визначення щастя. Ми знаємо з Книги Мормона, що ця проблема існувала упродовж усіх поколінь. Ми також знаємо, які благословення приносить життя за заповідями.

Цар Веніамин проголошує: “Я б хотів, щоб ви зважили на благословенний і щасливий стан тих, хто виконує заповіді Бога. Бо знайте, вони благословенні в усьому, як у тілному, так і в духовному; і якщо вони вистоять вірними до кінця, їх приймуть на небесах, щоб завдяки цьому вони могли жити з Богом у стані нескінченного щастя. О пам’ятайте, пам’ятайте, що це є істинне; бо Господь Бог сказав це” (Мосія 2:41).

Упродовж багатьох років я спостерігаю за дослідженням, що почалося в 1930-х роках. Початково у дослідженні брало участь 268 чоловіків з одного з провідних університетів, яких періодично опитували впродовж усього їхнього життя. Пізніше до дослідження приєдналися жінки. Дослідження тривало приблизно 70 років. Мета початкового дослідження полягала в тому, щоб якомога більше дізнатися про успіх та щастя.

Дослідження показали, що бали перед вступом до коледжу і середній показник успішності в навчанні ніяк не впливають на успіх і щастя у подальшому житті. Але одна сфера, яка мала безпосередній вплив—це щастя в сім’ї, де проходило дитинство людини. Щасливі, успішні дорослі, як правило, розповідають, що їхні матері, в першу чергу вербально, висловлювали свою

любов та почуття і не застосовували суворі дисциплінарні методи. Обое батьків не приховували почуттів одне до одного і були відкритими для спілкування з дітьми, з якими вони мали теплі, наповнені почуттями стосунки. Батьки створювали в сім'ї атмосферу стабільності та з повагою ставилися до самостійних рішень своїх дітей.

Книгу з підсумками досліджень було опубліковано у 2012 році і в ній сказано: “Багато граней успіху в житті визначаються не стільки фінансовими й соціальними перевагами на ранній стадії життя, як відчуттям та виявом любові у дитинстві”. Щасливе дитинство більше впливає на рівень досягнень, ніж інтелект, соціальне становище або схильність до занять спортом. Дослідження також показують, що “те, що йде правильно в дитинстві, набагато більше визначає майбутнє, ніж те, що йде неправильно”⁴.

Дослідження в цілому показують, що навіть коли є значні труднощі і щось не виходить, більшість дітей не піддаються їм, а довіра, розвинена завдяки люблячим стосункам між батьками і дітьми, особливо матір'ю, може перерости в міцне щастя, що триватиме все життя. Цікавим, але не дивним для мене було те, що дослідження повністю відповідають тому, чого навчають Писання і

Церква про сім'ю. Церква наголошує на важливості домашнього сімейного вечора, сімейної молитви, вияві любові, сімейної єдності та сімейних традицій, які є різновидами заходів, що, як указують дослідження, формують щасливих, успішних дорослих.

Нефій починає Книгу Мормона, висловлюючи вдячність “порядни[м] батьк[ам]” (1 Нефій 1:1), але справжній урок полягає в тому, що ми самі визначаємо, якими батьками ми будемо, аби наші нащадки могли з радістю сказати, що і вони також народилися від порядних батьків.

Найважливішим з усього, що ви можете робити, це переконатися, що діти й ті, кого ви виховуєте, знають, що ви їх любите. Любов є ключовою складовою щастя.

Нагорода процвітання на землі

“Наша сім'я не має великих матеріальних статків. Це тому, що ми недостатньо праведні?”

У Писаннях чітко вказується, що коли ми живемо за заповідями, ми можемо процвітати на землі. Але хочу запевнити вас, що процвітання на землі не визначається розміром вашого банківського рахунку. Процвітання включає в себе набагато більше.

Розмовляючи зі своїм сином Геламаном, пророк Алма навчає: “Якщо ти будеш виконувати заповіді Бога, ти будеш процвітати на цій землі; і ти повинен також знати: якщо ти не виконуватимеш заповідей Бога, ти будеш відсічений від Його присутності” (Алма 36:30).

Відповідно, наявність Духа у нашому житті—це основна складова процвітання на землі. Якщо ми дотримуємося заповідей, ми також отримуємо певні особливі обіцяння (див. Ефесянам 6:1–3). В Ученні і Завітах, розділ 89, наприклад, дано обіцяння, що, живучи за Словом мудрості, ми будемо благословенні здоров'ям і скарбами знань.

Якщо взяти лише один аспект Слова мудрості—невживання алкоголю—можна багато чого

Справжнього процвітання у цьому світі можна досягнути за допомогою рівноваги між забезпеченням наших сімей і сповненням любові служінням Спасителю.

Найбільша нагорода за праведність—“це мир у цьому світі і вічне життя у тому світі, що прийде”.

зрозуміти. У багатолітніх дослідженнях, про які я згадував раніше, було зазначено, що зловживання алкоголем позначається на кожній третій американській сім'ї; чверть пацієнтів у лікарнях загального профілю потрапляють туди з причин, пов'язаних з вживанням алкоголю, і алкоголь великою мірою впливає на смертність, розлучення, погане здоров'я і низькі досягнення.

Багаторічні дослідження активних членів Церкви у Каліфорнії показують, що жінки живуть у середньому на 5,6 років, а чоловіки на 9,8 років довше, у порівнянні з жінками і чоловіками у США. Лікарі, які проводили дослідження, вказують принаймні на одну причину, з якої варто дотримуватися Слова мудрості. Життя за Словом мудрості дає нам можливість процвітати на землі⁵.

У розмові, яку я мав з Президентом Гордоном Б. Хінклі (1910–2008) під час перельоту на освячення одного з храмів, він радо повідомляв, що Церква має кошти для збільшення кількості храмів, тому що святі останніх днів процвітають на землі. Як вірні платники десятини, вони надали ресурси для будівництва храмів.

Процвітання і багатство не обов'язково є синонімами. Набагато кращим євангельським визначенням процвітання на землі є таке: мати достатньо для своїх потреб і велику кількість благословень Духа у нашому житті. Коли ми забезпечуємо наші сім'ї і любимо Спасителя та служимо Йому, ми будемо насолоджуватися плодами присутності Духа і процвітання на землі.

Нагорода миру

Найвище обіцянням нагороди за праведність чітко проголошено в Ученні і Завітах 59:23: “Але знайте, що

той, хто чинить діяння праведності, отримає свою винагороду, саме мир у цьому світі і вічне життя у тому світі, що прийде”.

Понад 35 років тому Президент Кімбол навчав, що найбільше зростання відбуватиметься в Церкві завдяки “багатьом добрим жінкам, які ... приходитимуть до Церкви”. Він проголосив: “Це відбуватиметься настільки, наскільки жінки Церкви випромінюватимуть праведність і здатність ясно виражати себе у своєму житті... і чітко відрізнятимуться—по-хорошому—від жінок світу”⁶.

Це дійсно відбулося і буде відбуватися у майбутньому.

Господь Бог є справді сонцем й щитом, і Він пошле благодать та славу. Жодну хорошу річ не буде забрано від тих, хто ходить у праведності (див. Псалми 84:11). Я молюся, щоб ви могли пожати нагороду праведності, вірно йдучи за Господом і Спасителем Ісусом Христом. ■

З виступу “The Rewards of Righteousness” (Нагороди, що здобуваються праведністю), виголошеного 2 травня 2014 року на жіночій конференції УБЯ.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. Spencer W. Kimball, “The False Gods We Worship,” *Ensign*, June 1976, 2–6.
2. Див. Lane Anderson, *Deseret News*, “The Instagram Effect: How the Psychology of Envy Drives Consumerism,” Apr. 15, 2014, C7.
3. Довідник 2: Керування Церквою (2010), пункт 1.3.3. Президент Бойд К. Пекер, президент Кворуму Дванадцятих Апостолів, підтвердив це у своєму виступі на генеральній конференції у квітні 2014 року, “Свідчення”, *Ліягона*, трав. 2014, сс. 94–97.
4. George E. Vaillant, *Triumphs of Experience: The Men of the Harvard Grant Study* (2012), 108–109.
5. Див. James E. Enstrom and Lester Breslow, “Lifestyle and Reduced Mortality among Active California Mormons, 1980–2004,” *Preventive Medicine* 46 (2008), 135.
6. Див. Spencer W. Kimball, “The Role of Righteous Women,” *Ensign*, Nov. 1979, 103–104; див. також *Учення Президентів Церкви: Спенсер В. Кімбол* (2006), с. 239.

A man and a woman are walking away from the camera on two parallel railway tracks. They are holding hands, and their arms are extended towards each other. The tracks lead towards a bright sunset on the horizon, with the sun low and casting a warm, golden glow. The sky is filled with soft, orange and yellow clouds. The woman on the left has long blonde hair and is wearing a dark jacket and trousers. The man on the right is wearing a dark, striped shirt and trousers. The overall mood is hopeful and optimistic.

*Релігія і уряд ідуть різними,
але паралельними шляхами.
Вони досягають найбільшого
успіху, коли захищають і
підтримують одне одного.*

Релігія і уряд

Релігія і уряд—це ніби подружжя, яке часом переживає важкі часи, живучи разом, але потім розуміє, що вони не можуть жити одне без одного. Як релігія, так і уряд для свого процвітання потребують незалежності, але історія показує, що повне розлучення не йде на користь жодній із сторін. Вони йдуть різними, але паралельними шляхами. Вони досягають найбільшого успіху, коли захищають і підтримують одне одного.

Уряд відіграє важливу роль у захисті й підтримці релігійної свободи та у зміцненні ролі церков у суспільстві. На щастя, більшість урядів у сучасному світі визнають принаймні певну ступінь релігійної свободи і забезпечують своїм громадянам право на поклоніння і сповідання своєї релігії відповідно до того, як їм каже власна совість. Так було не завжди.

Багато поколінь переживали задушливу втрату свободи, що виникає внаслідок нав'язування урядом державної релігії. Хтось пережив занепад моралі внаслідок загальної заборони релігії урядом. Ми вдячні, що переважна більшість конституцій у сучасних країнах світу передбачають суспільство, де релігійні вірування і ритуали хоча й відокремлені від держави, однак мають захищатися і охоронятися нею від переслідувань¹.

Таке встановлене через натхнення з небес урядування, описане у Книзі Мормона, уможливило цю свободу релігійних вірувань і практик для того народу:

“Тож якщо людина бажала служити Богові, це було її правом; або, іншими словами, якщо вона вірила в Бога, це було її правом служити Йому; але якщо вона не вірила в Нього, не було такого закону, щоб покарати її. ...

Бо був такий закон, що людей засуджували за їхніми злочинами. Проте, не було закону проти людських вірувань” (Алма 30:9, 11).

Як віруючі люди ми повинні бути вдячними за захист, наданий урядом, що дозволяє нам сповідувати релігійні переконання і жити за ними згідно з нашим бажанням.

Важлива роль релігії

Можливо, не всі розуміють, що релігія і мораль відіграють важливу роль у підтримці та сприянні хорошому й ефективному уряду. Єдине реальне рішення багатьох важливих проблем, що стоять перед світом сьогодні, лежить у площині духовності, а не політики чи економіки. Расизм, насилля і злочини проти людей, спровоковані ненавистю, наприклад,—це духовні проблеми, і їх дієве вирішення лежить у площині духовності. Старійшина Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, учив:

“Багато з найзначніших успіхів Західного суспільства у сфері моралі були вмотивовані релігійними принципами, а доводи для ухвалення їх урядовцями проповідувалися з церковних кафедр. Серед них відміна работоргівлі в Англії та Проголошення про емансипацію [у Сполучених Штатах]. Те ж саме стосується руху за громадянські права у другій половині минулого століття”².

Суспільства великою мірою залежать від релігії і церков у питаннях встановлення морального порядку.

ВАЖЛИЙ ВПЛИВ РЕЛІГІЙНИХ ВІРУВАНЬ

“Наше суспільство тримається не на законі та його запровадженні, але, що найбільш важливо, на тих людях, які без примусу дотримуються норм праведної або правильної поведінки. Релігійне вірування в правильне і неправильне—це важливий фактор у досягненні такого добровільного дотримання правових норм великою кількістю громадян”.

Даллін Х. Оукс, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Strengthening the Free Exercise of Religion” (Зміцнення свободи віросповідання), виступ під час обіду, влаштованого фондом Бекета і приуроченого врученню медалі Кантербері за релігійну свободу, Нью-Йорк, 16 травня 2013 р., с. 1; доступно на mormonnewsroom.org.

Уряд ніколи не зможе побудувати достатньо в'язниць, щоб розмістити злочинців, які стануть продуктом суспільства, позбавленого моралі, репутації та віри. Ці якості краще виховуються шляхом сповідання релігії, ніж через встановлення законодавчих норм чи поліцейського примусу. Неможливо, щоб уряд контролював ставлення, бажання і сподівання, які йдуть із серця людини. Однак це зерна, що переростають у поведінку, яку має регулювати уряд.

Французький історик і державний діяч Алекс де Тосквіль писав: “Деспотизм може правити без віри, але свобода цього не може³. І навіть деспотизм не може правити вічно без віри. Бо, як зазначив Борис Єльцин, перший президент Російської Федерації: “Ви можете прийти до влади на багнетах, але ви не зможете всидіти на них”⁴.

У Проповіді на горі Ісус протиставляє закон, написаний у книгах, законові, написаному на серці.

“Ви чули, що було стародавнім наказане: Не вбивай, а хто вб'є, підпадає він судові.

А Я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові” (Матвій 5:21–22).

У той час як уряд видає закон, написаний у книгах, релігія навчає і заохочує дотримуватися закону, записаного на серці. Ті, хто дотримується останнього, рідко, якщо взагалі коли-небудь, порушують перший. Як ми читаємо в Ученні і Завітах: “Той, хто виконує закони Бога, не має потреби порушувати закони землі” (58:21).

Але там, де суспільство нехтує питаннями серця, залізна буква закону і юридична машина уряду врешті-решт дадуть збій. Суспільство стає цивілізованим тоді, коли більшість людей роблять те, що відповідає моралі, оскільки вони переконані, що так мають чинити, а не тому, що їх примушує закон або поліцейська система.

Уряд наглядає за поведінкою своїх громадян. Він намагається змусити їх поводитися пристойно, відповідно до норм моралі. З іншого боку, релігія намагається викликати в громадянах *бажання* поводитися пристойно, відповідно до норм моралі. Президент Езра Тефт Бенсон (1899–1994) член уряду за часів

Нас заохочують уважно вивчати програми та кандидатів і голосувати за тих, хто, на нашу думку, діятиме чесно.

президента США Дуайта Д. Ейзенхауера, навчав такій важливій різниці:

“Господні зусилля спрямовані зсередини назовні. Світ впливає на нас ззовні всередину. Світ витягає людей з нетрів. Христос витягає нетрі з людської душі, і тоді вони самі витягають себе з нетрів. Світ формує людей, змінюючи навколишнє оточення. Христос змінює людей, які згодом змінюють своє оточення. Світ змінює людську поведінку, однак Христос може змінити саму природу людини”⁵.

З часом усі вільні уряди повинні покладатися на добровільний вияв доброти й підтримку своїх громадян. Як сказав легендарний урядовець і політик Едмунд Берк: “Це відповідає вічному порядку речей: люди, які не вміють себе стримувати, не можуть бути вільними. Їхні пристрасті беруть їх в полон”⁶.

З цієї причини хороший уряд захищає релігію і сприяє релігійній свободі. А хороша релігія сприяє розвитку якостей хороших громадян і дотриманню ними земного закону.

Хорошому уряду не потрібно ставати на чийсь бік. Йому не слід сприяти одній релігії за рахунок іншої чи виявляти їй прихильність. Його представники мають бути вільними вірити і сповідувати свою релігію відповідно до того, як їм каже власна совість. Таким

же чином, хороша релігія не повинна ні сприяти, ні протидіяти жодній політичній партії чи кандидату. А її адепти мають вільно брати участь, і навіть заохочуватися до участі в політичних процесах та підтримці тієї партії або кандидата, які, на їхню думку, є найкращими.

Нехай ваш голос почують

У той час коли Церква, як організація, неодноразово проголошувала про свій політичний нейтралітет, святих останніх днів заохочують долучатися до політичних процесів і брати участь у публічних обговореннях. Це складова нашої релігії—бути хорошими громадянами там, де ми живемо.

У *Довіднику 2: Керування Церквою* сказано: “Згідно з законами їхніх країн, члени Церкви заохочуються реєструватися для голосування на виборах, ретельно вивчати спірні питання та кандидатів і голосувати за тих, які, на їхнє переконання, будуть діяти порядно і розсудливо. Святі останніх днів мають особливе зобов’язання знаходити тих керівників, які є чесними, добропорядними і мудрими, голосувати за них і підтримувати їх (див. УЗ 98:10)”⁷.

Одного дня Спаситель знову прийде. Йому належить право керувати й бути Царем над царями, і він буде нашим великим Первосвященником. Тоді скипетр урядування і влади священства поєднається в одне.

До того величного дня релігії та уряд мають крокувати разом шляхом історії людства пліч-о-пліч—поважаючи незалежність одне одного, цінуючи важливий вклад одне одного. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. W. Cole Durham Jr., Silvio Ferrari, Cristiana Cianitto, Donlu Thayer, eds., *Law, Religion, Constitution: Freedom of Religion, Equal Treatment, and the Law* (2013), 3–5.
2. Даллаін Х. Оукс, “Strengthening the Free Exercise of Religion” (Зміцнення свободи віросповідання), виступ під час обіду, влаштованого фондом Бекета і приуроченого врученню медалі Кантербері за релігійну свободу, Нью-Йорк, 16 травня 2013 р., с.1; доступно на mormonnewsroom.org.
3. Alexis de Tocqueville, *Democracy in America*, 2 vols. (1835–1840), 1:306.
4. Борис Єльцин у Donald Murray, *A Democracy of Despots* (1995), 8.
5. Ezra Taft Benson, “Born of God,” *Ensign*, Nov. 1985, 6.
6. Edmund Burke, *A Letter from Mr. Burke, to a Member of the National Assembly; in Answer to Some Objections to His Book on French Affairs*, 2nd ed. (1791), 69.
7. *Довідник 2: Керування Церквою* (2010), 21.1.29.

Я НЕ БУДУ СПИСУВАТИ

На першому курсі коледжу мене часто розчаровували мої одногрупники. Це через те, що багато з них списували під час екзаменів. Дехто таємно проносив у клас шпаргалки. Хтось писав текстові послання іншим. А були й такі, які списували у своїх одногрупників.

Усі, хто списував, отримували вищі оцінки, ніж я. Однак я не відчувала спокуси робити те, що й вони. В розумі й серці я завжди була переконана, що краще мати чесні 0 відсотків, ніж украдені 100.

Якщо я буду списувати, то не зможу бути для них прикладом. Я не житиму так, щоб мати змогу ділитися з ними євангелією Ісуса Христа. Я не буду їм показувати, що Церква істинна.

Одного дня я пішла до бухгалтерії коледжу, щоб запитати, скільки ще маю заплатити за навчання. Мені треба було сплатити всю суму до дати останніх екзаменів, які мали відбутися наступного тижня. Коли я йшла, то непокоїлася, не знаючи, де дістати необхідні кошти. Для таких, як я, студентів, що платили за себе самі, гроші були проблемою.

Коли я дійшла до бухгалтерії, то запитала касира, яку суму маю доплатити.

“Вам до закінчення навчання не потрібно більше нічого платити”, — сказала вона.

Вкрай здивована я запитала, чи вона впевнена в тому, що каже, чи просто жартує.

“Так, я впевнена і я кажу це серйозно”, — відповіла вона. —

“Методист подала вашу кандидатуру на отримання стипендії від сенатора. Тепер ви стипендіат”.

Я так зраділа, почувши ці слова. Я подякувала їй і побігла до методиста, щоб подякувати їй.

“Вам не потрібно мені дякувати”, — відповіла методист, коли я сказала, яка я вдячна і щаслива. — Я була лише знаряддям”.

Коли я пішла, то згадала уривок з Писань, яким завжди любила ділитися: “І благословенний той, хто виявиться вірним Моему імені в останній день, бо його буде піднесено жити в царстві, підготовленому для нього від заснування світу. І знайте, Я [Ісус Христос] є Той, Хто сказав це” (Етер 4:19).

Роблячи те, що правильно, я показувала свою вірність у дотриманні заповідей нашого Небесного Батька — навіть у ситуації, де нечесність була правилом. Я знаю, що якщо буду стійкою у своїй вірі, Він ніколи мене не залишить.

Я рада, що зараз можу навчатися і не думати про платню. Це заохотило мене й надалі робити те, що правильно, не через нагороди й благословення, які я можу отримати, але через любов до Небесного Батька і Його Сина Ісуса Христа, Який є прикладом для мене. ■

Джоанна Має Рангга, Південний Лейте, Філіппіни

Мої одногрупники, які списували, отримували вищі оцінки, ніж я. Однак я не відчувала спокуси робити те, що й вони.

Я так хотіла одягнути весільну сукню моєї мами, коли настане день мого весілля.

МАМИНА ВЕСІЛЬНА СУКНЯ

Я була ще дівчинкою, коли вперше побачила мамину весільну сукню. Вона була акуратно упакована в коробку, і я пам'ятаю, як мама її ніжно розгортала, щоб показати мені. Якою ж вона була гарною! Я так хотіла одягнути ту сукню, коли настане день мого весілля.

Мама акуратно поклала сукню назад і пообіцяла, що в майбутньому дасть її мені. Вона сказала, що сукня була особливим подарунком від мого батька. Вона виглядала такою закоханою і красивою на своїх весільних фотографіях. Мої батьки, нечлени Церкви, були чудовими людьми.

Я дізналася про Церкву, коли познайомилася з чоловіком, за якого вийшла заміж. Те знайомство було незвичайним, тому що, хоча він і не був активним у Церкві, наша зустріч привела до історії про Перше видіння. На мою думку, та історія була дивовижною, але я не була готова прийняти її.

Після 16 місяців залицять, мої мрії здійснилися, коли я одягнула весільну сукню моєї мами з таким довгим шлейфом і пройшла довгим проходом між рядами лав до свого нареченого. Я також була закохана. Багато людей казали, що я схожа на свою маму, коли вона виходила заміж.

Минали роки, і у нас народилося двоє синів. Коли чоловік намагався повернутися до Церкви, я перешкоджала його зусиллям. Хоча я не була активною у церкві, яку відвідувала в юності, мені було важко прийняти іншу церкву.

Це зрештою змінилося після 19 років подружнього життя. Мій чоловік повернувся до церкви, а через кілька тижнів я почала ходити з ним. Моє свідчення швидко зростало, і я охристілася та була конфірмована. Невдовзі моїм найбільшим бажанням була підготовка до запечатуння з чоловіком у храмі.

Коли настав щасливий день запечатуння, я знову одягнула білу сукню моєї мами. Одна подруга з

церкви перешила її, щоб я могла одягнути її у храмі. З того часу я завжди її там одягаю.

Коли мій батько помер, а мама доживала останні дні свого життя, вона все ще не була готова прийняти відновлену Церкву. Але я розповіла їй багато всього чудового про Відновлення. Я також розповіла їй, що коли вона перейде через завісу, то почує послання істинної євангелії. Я пообіцяла їй, що через рік я одягну нашу сукню для неї і вікарно виконаю храмові обряди та запечатаю до мого батька. Так і сталося.

Моя сукня вже стара, і я знаю, що одного дня я вже не зможу її одягнути. Але до того часу я буду продовжувати її носити з любов'ю—до свого чоловіка, до мами і батька, до членів сім'ї, за яких я виконала обряди у храмі, до істинної євангелії, до моїх священних завітів і до свого Небесного Батька та Його Сина Ісуса Христа. ■

Анхеліка Флорес Альгаба, Керетаро, Мексика

ГОСПОДЬ ПРОМОВЛЯВ МЕНІ МИР

Наша дочка Карлі ось уже кілька днів хворіла, і я думала, що у неї проста застуда. Але коли симптоми почали погіршуватися, я подумала, що, мабуть, це щось серйозніше.

Мої страхи підтвердилися і збільшилися на прийомі у лікаря—Карлі поставили діагноз: діабет 1 типу. Вона була на межі діабетичної коми і потребувала швидкої госпіталізації. Я молилася всім серцем, щоб заспокоїтися і щоб лікарі могли їй допомогти.

Коли ми приїхали в приймальне відділення лікарні, лікарі та медсестри швидко взялися до роботи, намагаючись врятувати мою дочку. Я благала Небесного Батька послати мені втішення і спокій.

Коли настала слухна хвилина, мій чоловік і його батько надали Карлі благословення священства. У своєму благословенні чоловік запевнив її, що за волею Небесного Батька вона буде жити. Я відчула заспокоєння.

Ще через кілька годин спостереження за тим, як лікарі протикали Карлі голками, брали аналізи і очікували покращення, я була повністю виснажена. В палаті стало спокійніше десь біля першої години ночі, і я не знала, чого очікувати. Я не могла спати і почувалася самотньо.

Я взяла Книгу Мормона, яку моя сестра принесла в лікарню, і помолилася, аби Писання дали мені таке необхідне запевнення. Книга відкрилася на Алма 36:3. Коли я читала, то відчувала, що Господь промовляє до мене: “Я знаю, що ті, які покладають надію свою на Бога, будуть підтримані в їхніх випробуваннях, і їхніх бідах, і їхніх скорботах, і будуть піднесені в останній день”.

Вдруге за ту ніч я відчула спокій. Я знала, що Небесний Батько знає про нас. Він хотів, аби я знала, що Він був там і що мені треба мати віру в Нього.

Коли я розмірковувала над

подіями дня, я подумала як Господь нас благословив. Я відчула невідкладну потребу відвезти Карлі до лікаря. Ми безпечно дісталися до лікарні. Носії священства прибули швидко, аби надати благословення.

З того дня ми почали звикати до щоденних перевірок рівня цукру в крові та завжди мати під рукою перекуску. Ми навчилися, як утримувати діабет під контролем впливає на тіло. Хвороба Карлі продовжує бути випробуванням, але ми навчилися довіряти Небесному Батькові кожного дня.

Той день у лікарні не є днем, який я б хотіла прожити ще раз, але це той день, за який я вдячна. То був день навчання, вияву віри, відчуття вдячності. Я зрозуміла, що Небесний Батько знає про кожну Свою дитину і що Він дійсно буде підтримувати нас у наших випробуваннях. ■

Тріша Томкінсон Ріггс, Аризона, США

Коли ми приїхали в приймальне відділення лікарні, лікарі та медсестри швидко взялися до роботи, намагаючись врятувати Карлі.

ВІСІМ МАЛЕНЬКИХ ШМАТОЧКІВ КУРКИ

Мій чоловік тимчасово не мав роботи, тому нашій сім'ї, в якій підростає п'ятеро дітей, було нелегко зводити кінці з кінцями. За день до трансляції жовтневої генеральної конференції 2013 року ми подивилися, які продукти у нас є, і вирішили, що приготуємо простий обід зі смаженої курки та рису під час перерви між сесіями конференції.

Настала неділя, і ми всі були готові. Наші родичі—мої батьки та сестри з їхніми сім'ями, зібралися в центрі колу за півгодини до початку трансляції.

Яка радість і яке благословення чути пророків, провидців і одкровителів, які звертаються з посланням саме до нашого покоління. Коли я слухала поради і насолоджувалася чудовим духом миру і любові, які відчувала від мого Небесного

Батька, то отримала запевнення, що все буде добре, що духовні й матеріальні потреби моєї сім'ї будуть вирішені і якщо я буду й надалі виявляти віру й покладатися на Спасителя, ми вирвемося з бідності й подолаємо інші труднощі.

Насолоджуючись чудовим духом того Суботнього дня, я забула про обід. Лише коли настала перерва між сесіями, я зрозуміла, що нас буде 17 чоловік. Дев'ять дорослих і вісім дітей розділять нашу скромну трапезу з восьми маленьких шматочків курки і тарілки рису, а також миски макаронів, яку принесла одна з моїх сестер.

Восьмирічний Генрі промовив молитву вдячності й благословення їжі, попросивши, щоб усі, хто буде їсти, наситилися. Тоді я розламала кожен шматочок курки на менші порції і поклала їх дітям, а моя

Дев'ять дорослих і вісім дітей розділили нашу скромну трапезу з восьми маленьких шматочків курки і тарілки рису, а також миски макаронів.

сестра розкладала макарони і рис на їхні тарілки. Я не могла стримати сліз, коли зрозуміла, що у нас було достатньо на невелику порцію для кожного, і ще одну зайву, після того як усі шматочки були поламані, а рис і макарони розділені між нами. Потім усі ми їли і наситилися.

Я сказала своїм батькам і чоловіку, що не сумнівалася в тому, що Спаситель дійсно розділив п'ять хлібів і дві риби й нагодував “мужів тисяч із п'ять, крім жінок і дітей” (див. Матвій 14:14–21). Деякі критики та невіруючі заявляють, що чудеса були символічними, перебільшеними або неможливими. Але для моєї сім'ї і мене розповідь є правдивою саме в такому вигляді, як вона написана.

Небесний Батько почув молитву вірної дитини, яка подякувала і попросила благословити всіх, хто буде їсти, щоб вони наситилися й отримали необхідне живлення.

Коли ми повернулися в зал, щоб слухати генеральну конференцію, я бенкетувала у своєму серці. Мені здавалося, що я була з тими людьми, яких нагодував Ісус, і які бажали залишитися і навчатися від Того, Хто обіцяв, що коли ми будемо дивитися і слухати, то не будемо ні прагнути, ні голодувати (див. Іван 6:35).

Разом з дітьми ми спокійно зайняли свої місця в каплиці і підготувалися слухати обраних служителів Небесного Батька. То був випадок, який ми назавжди запам'ятаємо. ■
Абігайль Альмерія, Себу, Філіппіни

СПОВНЕНІ
ЖИТТЯМ І СИЛОЮ

Рендал А. Райт

Уявіть на мить, що до вас приходить друг і просить поради, як отримати особисте одкровення. Якби ви могли запропонувати лише щось одне, що б це було?

Коли старійшина Меріон Дж. Ромні (1897–1988) відчував невідповідність своєму важливому покликанню після того, як його щойно покликали генеральним авторитетом, він шукав поради у свого друга, старійшини Гарольда Б. Лі (1899–1973), з Кворуму Дванадцятьох Апостолів. Порада, запропонована того дня, і здивувала, і підбадьорила старійшину Ромні. Старійшина Лі сказав: “Щоб успішно служити у якості генерального авторитета, вам потрібно мати натхнення. Вам треба буде отримувати одкровення. Я дам невелику пораду: *Рано лягайте спати і рано вставайте*. Якщо так будете робити, ваше тіло і розум добре відпочинуть, а потім у тиші раннього ранку ви будете отримувати більше сполохів натхнення і прозорливості, ніж у будь-який інший час дня”.

Минули роки і, розмірковуючи над тим випадком, тепер уже президент Ромні казав: “З того дня і надалі я застосовував ту пораду в житті, і я знаю, що вона дієва. Кожного разу, коли у мене були серйозні проблеми або якесь доручення, що вимагало творчого підходу, я сподівався відчути вплив Святого Духа і завжди отримував більше допомоги в години раннього ранку, ніж у будь-який інший час дня”¹.

Коли я вперше прочитав цю розповідь, я також був здивований порадою старійшини Лі. Я б ніколи не пов’язав ранній початок дня з одкровенням. Однак я знаю, що існує пряма залежність. Я також зрозумів, що такі традиційно поєднані з отриманням одкровення дії, як молитва, вивчення Писань, піст, відвідування храму і служіння, мають ще більшу силу, якщо я рано лягаю і рано встаю.

Приклади з Писань

Натхненні чоловіки і жінки в усі віки наслідували цю божественну пораду стосовно сну. “І *встав Авраам рано-вранці*, і подався до місця, де стояв був він перед лицем Господнім” (Буття 19:27; курсив додано). “І *встав Мойсей рано-вранці*, та й вийшов на гору Сінай, *як Господь звелів був йому*. І взяв він у руку свою дві таблиці кам’яні” (Вихід 34:4; курсив додано). “І *встав Ісус рано-вранці*, і понесли священники Господнього ковчега” (Ісус Навин 6:12; курсив додано).

Як Господь починав свій день під час земного служіння? Марк пише: “А над ранком, *як дуже ще темно було*, уставши, Він вийшов і пішов у місце самотнє, і там молився” (Марк 1:35). Марія, віддана послідовниця, наслідувала Його приклад у цьому, і виклала нам величкий урок: “А дня першого в тижні, *рано-вранці, як ще темно було*, прийшла Марія Магдалина до гробу, та й бачить, що камінь від гробу відвалений” (Іван 20:1).

**Яка вправа,
якщо її постійно
виконувати і бути
дисциплінованими,
допоможе вам мати
краще здоров’я, більше
сил та натхнення?**

• • • • •

Рано-вранці вона стала першою із смертних, хто побачив воскреслого Господа.

Благословення раннього початку дня

Великі провідники сучасності також використовували ранній ранок для отримання одкровення. Певний час тому я чув, як один з членів Першого кворуму сімдесятників говорив у своєму виступі під час конференції колу, що він має звичку вставати рано. Після зборів я коротко поговорив з ним про вранішній ритуал, а потім запитав, хто з Першого Президентства і Кворуму Дванадцятьох Апостолів дотримується такого ж розкладу. Він відповів: “Усі вони!” То був сильний момент, і Дух свідчив мені, що звичка рано лягати і рано вставати дійсно може бути пов’язана з отриманням одкровення.

Додаткові благословення обіцяні тим, хто дотримується Господньої поради стосовно сну. Подумайте про ці неймовірні обіцяння: “Перестаньте спати довше, ніж необхідно; відходьте до сну рано, щоб вам *не бути втомленими*; уставайте рано, щоб ваше тіло та розум могли бути *сповненими енергії*” (УЗ 88:124; курсив додано). *Сповнений енергії* означає “сповнений життям і силою”.

Стародавній філософ Аристотель казав про переваги, які отримують ті, хто дотримується раннього початку дня: “Добре підніматися до схід сонця, бо така звичка допомагає бути здоровими, багатими і мудрими”². Один з перших державних діячів Сполучених Штатів, Бенджамін Франклін, пізніше перетворив цей вислів у добре відому приказку: “Хто рано лягає і рано встає, той буде здоровим, багатим і мудрим”³. Для більшості людей здоров’я, багатство і мудрість є найбільш бажаними цілями у житті.

Здоров’я

Середній вік генерального директора компанії в Америці—55 років⁴. Ви, мабуть, дуже здивуєтеся, коли

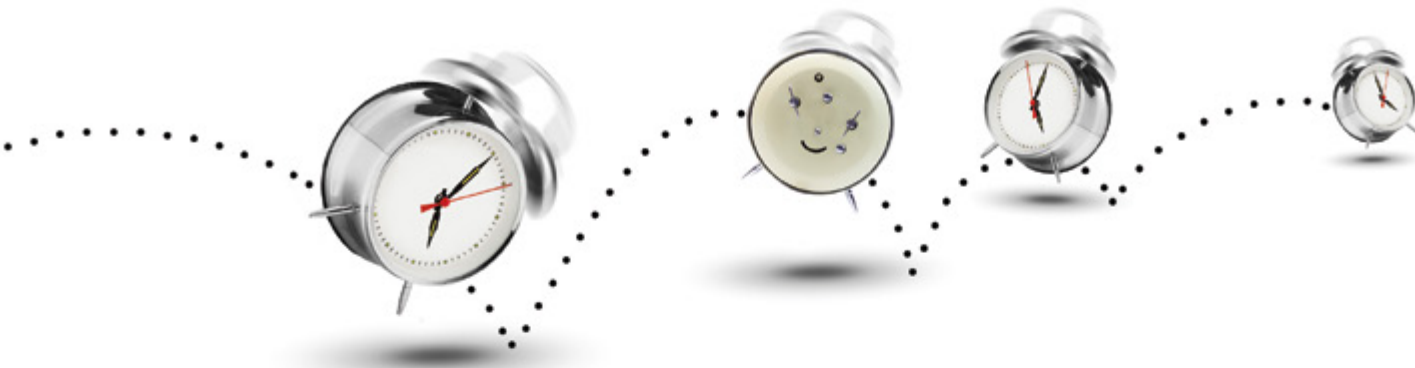
дізнаєтеся, що генеральним директором однієї з міжнародних організацій був 97-річний чоловік? А якщо ви також дізнаєтеся, що він ще й їздив по світу і звертався з промовами, проводив навчання для провідників, зустрічався з урядовцями і давав інтерв’ю відомим ЗМІ у своєму похилому віці? А до того ж його найближчими соратниками були два чоловіки 79 і 87 років? Саме такою була ситуація в кінці служіння Президента Гордона Б. Хінклі (1910–2008) у якості Президента Церкви. Очевидно, що звичка рано починати день, хоча і не є єдиним чинником, але є одним з факторів, що впливають на довголіття наших Церковних провідників.

Колишній президент Університету Бригама Янга Ернест А. Уілкінсон сказав, що ранній початок робочого дня пов’язаний з перевагами міцного здоров’я. Згадуючи про Президента Девіда О. Мак-Кея (1873–1970), Президента Церкви у той час, він сказав: “Я впевнений, що одна з важливих причин того, чому Президент Мак-Кей дожив до такого хорошого, зрілого віку, маючи стільки енергії, пов’язана з тим фактом, що в молоді роки він розвинув звичку рано лягати спати, рано вставати—як правило до схід сонця,—коли його розум був чистим, а тіло сповненим сил для виконання денної роботи”⁵.

Існує також зв’язок між дотриманням раннього початку дня і розумовим та емоційним здоров’ям. Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, сказав: “Тих, хто почувається роздавленим і пригніченим, може врятувати ранній початок дня”⁶.

Мудрість

Зв’язок між розпорядком сну і мудрістю—це не просто теорія. Дослідження, проведені вченими Університету Бригама Янга, показують: “Студенти, які зазвичай лягають спати пізно і сплять довго наступного дня, мають нижчі середні показники оцінок (СПО), ніж студенти, які мають звичку рано лягати спати і рано вставати. Чим довше студенти сплять зранку, тим нижчі їхні

оцінки. З усіх вивчених факторів, найсильніше впливає на СПО студентів час, коли вони прокидаються у будні дні й у вихідні. Кожна година, на яку студент спить більше у будні дні, пов'язана зі зниженням СПО на 0,13 балів (за шкалою (0.0-4.0))⁷.

Нещодавно я опитав 203 студента коледжів святих останніх днів з приводу їхнього режиму сну. Приблизно половина тих студентів прокидалася о 7:30 у будні дні і о 9:15 на вихідні. Спати вони лягали приблизно о півночі в будні дні й о 1:00 на вихідні. Ці студенти чинять всупереч дослідженням, у яких вказується на взаємозв'язок між з раннім початком дня і здобуттям знань. Можливо, важко повірити у той факт, що вищий рівень СПО є наслідком раннього початку дня. А чи не станемо ми, як діти Ізраїля, які відмовилися скористатися Господньою протиотрутою від укусів змій “через простоту того шляху”? (1 Нефій 17:41; див. також Геламан 8:14-15).

Поміркуйте над порадою Президента Бойда К. Пекера, президента Кворуму Дванадцятьох Апостолів, яку він дав стосовно здобуття мудрості: “Я радив нашим дітям найскладніші завдання з навчання виконувати рановранці, коли вони свіжі й бадьорі, а не тоді, коли вони борються з фізичною втомою і розумовим виснаженням увечері. Я зрозумів силу приказки: “Хто рано встає, тому Бог дає”⁸. Можливо, це одна з причин того, чому місіонери повного дня дотримуються правила рано лягати і рано вставати.

Інші благословення

У листі до своєї дружини Барбари, старійшина Джо Дж. Крістенсен, почесний сімдесятник, називає ще більше благословень, які отримують усі, хто виконує Господню пораду стосовно сну: “Має бути прекрасна причина для настанови рано лягати і вставати [див. УЗ 88:124]. ... Світ красивіший рано-вранці. Життя набагато спокійніше. Більше всього можна встигнути за

коротший проміжок часу”⁹. Під час виступу на духовному вечорі в Університеті Бригама Янга старійшина Крістенсен далі сказав: “Дехто з вас не відпочиває достатньо. Дехто звик лягати пізно і спати набагато довше, ніж потрібно організму, таким чином не отримуючи особистого натхнення, яке ви могли б отримати”¹⁰.

Президент Хінклі додав ще одне обіцяння слухняним: “Якщо ви будете лягати о 22:00 і вставати о 6:00, у вас усе буде виходити”¹¹.

Виконання Господньої поради стосовно сну може здаватися чимось незначним, однак “малими засобами Господь може вершити великі справи” (1 Нефій 16:29). Я маю свідчення, що ранній початок дня приносить благословення у наше життя, у тому числі одкровення. Дивовижно, наскільки більше я встигаю впродовж дня, коли рано лягаю і рано встаю. Переваги такої самодисципліни набагато перевершують докладені зусилля. Коли ми перемагаємо у першій битві дня з матрацом, ми маємо набагато більше шансів здобути більше перемог упродовж дня. У нас також більше шансів сповнюватися життям і силою. ■

Автор живе в штаті Техас, США.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. Joe J. Christensen, *To Grow in Spirit: A Ten-Point Plan for Becoming More Spiritual* (1989), 27-28.
2. Аристотель, у *Wit and Wisdom of Socrates, Plato, Aristotle*, ed. N. B. Sen (1967), 100.
3. *Selections from the Writings of Benjamin Franklin*, ed. U. Waldo Cutler (1905), 16.
4. Див. *Forbes* magazine, “Emerging Culture, Worldwide Success,” Oct. 25, 2012.
5. Ernest L. Wilkinson, *Lifting One's Sights*, Brigham Young University Speeches of the Year (Oct. 1, 1963), 4.
6. Russell M. Nelson, “Joy Cometh in the Morning,” *Ensign*, Nov. 1986, 70.
7. *Journal of American College Health* 49 (2000): 125-130.
8. Boyd K. Packer, *Teach Ye Diligently* (1975), 205.
9. Joe J. and Barbara K. Christensen, *Making Your Home a Missionary Training Center* (1985), 33.
10. Joe J. Christensen, “Resolutions” (Brigham Young University fireside, Jan. 9, 1994), 5, speeches.byu.edu.
11. Gordon B. Hinckley, in Sheri L. Dew, *Go Forward with Faith: The Biography of Gordon B. Hinckley* (1996), 166-167.

У Опори сили в Угорщині

Джордж Мак-Келлі

Угорська дівчина Крістіан Ештер* каже, що євангелія зміцнює її віру—не лише в Бога, але і в оптимістичне повноцінне життя. “Угорці постійно думають про наше похмуре минуле, замість того, щоб думати про яскраве майбутнє”,—каже вона. Минуле, про яке каже Ештер, стосується періоду історії Угорщини (1949–1956). У той час слова національного гімну Угорщини—*Isten, áldd meg a magyart*, що означає “Боже, благослови угорців”, ніколи не співалися.

В Угорщину приходить євангелія

Церква була офіційно визнана в Угорщині в 1988 році, через рік після того, як старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, промовив молитву освячення на горі Геллерт, яка височить над Будапештом. У 1990 році у Будапешті було відкрито місію—у країні, в якій 40 років не було релігійної свободи. Тепер вплив Бога відчувається сильно, особливо в серцях дорослої молоді святих останніх днів.

Центр підтримки молоді при інституті релігії

Центр підтримки молоді—це велика допомога дорослій молоді в Центральній Європі. Вночі напередодні приїзду до Центральної Європи старійшина Л. Том Перрі, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, прокинувся після могутнього одкровення. Він відчув, що сила Церкви у тій частині світу знаходиться серед дорослої молоді. Зараз центри підтримки молоді—це чудове місце, куди доросла молодь може приходити на уроки, заходи та зустрічатися з друзями, які мають такі самі вірування. “Тут ми можемо розважатися, не боючись, що нашим нормам щось загрожує”,—каже Ештер.

Ештер познайомилася з місіонерами у своєму рідному місті Уйфехерто і ходила на безкоштовні щотижневі уроки англійської. Невдовзі місіонери почали запрошувати її на заходи філії. “З самого початку я приходила на всі ігрові вечори, домашні сімейні вечори і танці,—розповідає вона.— Я охристілася за три тижні до виповнення 18 років. Тепер я знаю, що я дочка Бога і Небесний Батько ніколи не залишить Свою дочку на самоті”.

Угорщина зазнала спустошень внаслідок війни та утисків, але доросла молодь Церкви сповнена оптимізмом.

Заходи дорослої молоді

Ештер продовжує ходити на заходи для дорослої молоді у своїй філії в Ньїредгазі. В Угорщині ще немає приходів або філій для дорослої молоді, але, за словами Ештер, “ми продовжуємо збиратися разом”. “Ми їздили на фестиваль квітів, фестиваль жаб і в зоопарк”.

Як і передрікав старійшина Перрі, доросла молодь Церкви в Угорщині є джерелом світла для всіх. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

* В Угорщині прізвище ставиться перед іменем.

БІЛЬШЕ ПРО ЕШТЕР

Як в Угорщині проходять побачення?

Доросла молодь створює можливості для того, щоб знайомитися, але це важко, бо вони можуть жити в різних кінцях країни.

Як часто ви їздите до храму?

Я одна з найщасливіших членів Церкви, бо можу відвідувати Фрайберзький Німецький храм раз на рік.

Чи освіта цінується в Угорщині?

Так, але в це було важко повірити, оскільки мої батьки мають кілька дипломів, і все ж моїй сім'ї доводилося нелегко. Зараз я бачу переваги і почала навчатися в коледжі в січні 2014 року.

УГОРЩИНА В ЦИФРАХ

Населення: 9877365 чоловік (на січень 2014 р.)

Площа: 93030 км²

Відома своїми термальними джерелами, Угорщина має 450 публічних купалень

В угорському алфавіті є 14 голосних

ЦЕРКВА В УГОРЩИНІ

5 050 святих останніх днів

22 приходи і філії

1 кіл (утворений у 2006 році)

6 центрів сімейної історії

1 місія (Будапештська)

ФАКТИ ПРО УГОРЩИНУ

Столиця: Будапешт

Мова: угорська (мадярська)

Ісус Христос—наш Князь миру

*Мир можуть відчувати всі, хто щиро
шукає Князя миру.*

**Старійшина
Рассел М.
Нельсон**
З Кворуму
Дванадцятих
Апостолів

Коли ми зосереджуємося на Господі та вічному житті, нам легше долати випробування земного життя. Недосконалі люди живуть на планеті Земля з іншими недосконалими людьми. Наш занепалий світ потерпає від величезних боргів, війн, природних лих, хвороб і смерті.

Приходять і особисті труднощі. Якою б не була причина занепокоєння, кожний з нас прагне знайти внутрішній мир.

Моє послання цього вечора стосується єдиного джерела істини і тривалого миру—Ісуса Христа, нашого Князя миру¹.

Ісус сказав: “Пустіть діток, і не бороніть їм приходити до Мене,—бо Царство Небесне належить таким”².

Він може принести мир тим, чиє життя спустошено війною. Сім’ї, що були роз’єднані через виконання військового обов’язку, зберігають спогади про війну; ці спогади в моїй пам’яті закарбувалися під час Корейської війни.

Війни в нашу теперішню епоху стають все більш хитромудрими, але вони так і залишаються болісними для сімей. Ті, хто страждає від цього, може звернутися до

Господа. Його послання—заспокійливе послання миру на землі і доброї волі серед людей³.

Мир може прийти до тих, хто відчуває себе недобре. У когось поранене тіло. Інші відчувають духовний біль через втрату близьких людей або інші емоційні травми. Брати і сестри, мир може прийти у вашу душу, якщо ви зміцнюєте віру в Князя миру.

“Чи маєте хворих серед вас? Приведіть їх сюди. Чи маєте ви кривих, або сліпих, або кульгавих, ... або яких інших страждених? Приведіть їх сюди і Я зцілю їх”⁴.

“Я бачу, що вашої віри вистачить, аби Я зцілив вас”⁵.

Мир може прийти до того, хто страждає у печалі. Викликана та печаль поміркою чи гріхом, але все, чого вимагає Господь,—це щиро покаятись. У Писаннях нам сказано: “Стережися молодечих пожадливістей, ... [і] Господа клич від чистого серця”⁶. Тоді Його заспокійливий “бальзам із Гілеаду” може зцілити навіть хвору гріхом душу⁷.

Подумайте про зміну, що відбулася

в Джоні Ньютоні, який народився в Лондоні у 1725 році. Він розкався у своєму грішному житті торговця рабами і став англіканським священнослужителем. Відчувши ту могутню зміну серця, Джон написав слова до гімну “Amazing Grace” (Дивовижна благодать).

*Дивовижна благодать! Як солодко знати,
Що врятувавсь такий негідний, як я.
Колись я заблукав, тепер знайшовся!
Колись я був сліпий—вже зрячий я!*⁸

“На небі радітимуть більш за одного грішника, що кається”⁹.

Мир може прийти до тих, хто обтяжений:

“Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені,—і Я вас заспокою!

Візьміть на себе ярмо Моє, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий,—і знайдете спокій душам своїм.

Бо ж ярмо Моє любе, а тягар Мій легкий!”¹⁰.

Мир може прийти до тих, хто тужить. Господь сказав: “Блаженні засмучені, бо вони будуть утішені”¹¹. Переживаючи смерть близької людини, ми можемо сповнитися цього миру Господнього через шепіт Духа.

“Ті, хто вмирають у Мені, не відчують смаку смерті, бо вона буде солодкою для них”¹².

“Зоставляю вам мир, мир Свій вам даю! Я даю вам не так, як дає світ. Серце ваше нехай не тривожиться, ані не лякається”¹³.

“Я воскресення й життя. Хто вірує в Мене,—хоч і вмере, буде жити.

І кожен, хто живе та хто вірує в Мене,—повіки не вмере”¹⁴.

Мир можуть відчувати всі, хто щиро шукає Князя миру. Це Його чудове й рятівне послання несуть наші місіонери по всьому світу. Вони проповідують євангелію Ісуса Христа такою, як вона була відновлена Ним через пророка Джозефа Сміта. Місіонери навчають цим словам Господа, що змінюють життя: “Якщо ви Мене любите,—Мої заповіді зберігайте!”¹⁵

Мир може прийти до всіх, хто вибирає йти шляхами Учителя. Його запрошення передається чотирма словами, в яких відчувається любов: “Іди вслід за Мною!”¹⁶

Ми будемо всі співати, вітаючи Князя миру¹⁷, бо Він прийде знову. Тоді “з’явиться слава Господня, і разом побачить її кожне тіло”¹⁸ Він, Месія, буде правити під час Тисячоліття як Цар над царями і Господь над панами¹⁹.

Якщо ми йдемо за Ісусом Христом, то Він вестиме нас, щоб жити з Ним та нашим Небесним Батьком, з нашими сім’ями. У труднощах нашого земного життя, якщо ми залишимося вірними укладеним завітам, якщо витерпимо до кінця, то будемо гідні того найбільшого з усіх дарів Бога,—вічного життя²⁰. У Його святій присутності наші сім’ї можуть бути разом вічно.

Нехай Бог благословляє вас, мої любі брати і сестри! І нехай з вами і вашими близькими будуть усі благословення нашого Господа—нашого Князя миру. ■

З виступу на Різдвяному духовному вечорі 2013 року.

ПОСИЛАННЯ:

1. Див. Ісаїя 9:6; 2 Нефій 19:6.
2. Матвій 19:14.
3. Див. Лука 2:14.
4. 3 Нефій 17:7.
5. 3 Нефій 17:8; див. також Матвій 13:15; 3 Нефій 18:32; Учення і Завіти 112:13.
6. 2 Тимофію 2:22; див. також 3 Нефій 9:13.
7. Див. Єремія 8:22; див. також “Чи молився ти?”, *Гімни*, с. 71; “There Is a Balm in Gilead,” *Recreational Songs* (1949), 130.
8. “Amazing Grace,” *Olney Hymns* (1779), по. 41; див. також Іван 9:25.
9. Лука 15:7; див. також вірш 10.
10. Матвій 11:28-30.
11. Матвій 5:4; див. також 3 Нефій 12:4; Учення і Завіти 101:14.
12. Учення і Завіти 42:46.
13. Іван 14:27.
14. Іван 11:25-26.
15. Іван 14:15.
16. Лука 18:22.
17. Див. “Летить на небо тихий спів”, *Гімни*, с. 107.
18. Ісаїя 40:5.
19. Див. Об’явлення 19:16.
20. Див. Учення і Завіти 14:7.

ФРАГМЕНТ КАРТИНИ ЖІНКА ТОРКАЄТЬСЯ ПОДОЛУ СТАСИТЕЛІВНОГО ОДЯГУ, ХУДОЖНИК ДЖУДІТ А. МЕР

ПО СУТІ

Будучи **14-річним**
юнаком у чині учителя,
що я насправді можу **робити**
для **домашнього**
вчителювання?

Згідно з Писаннями, мета домашніх учителів “відвідувати дім кожного члена Церкви, напучуючи їх молитися вголос і таємно, і виконувати всі сімейні обов’язки” (УЗ 20:51). Домашні вчителі мають “пильнувати ..., бути [з людьми]... і укріпляти” тих, кого вони отримали доручення навчати (УЗ 20:53). Вони повинні “застерігати, роз’яснювати, напучувати, і вчити, і запрошувати всіх прийти до Христа” (УЗ 20:59).

А тепер запитайте себе: “Чи можу я все це робити?” Відповідь: так! Запитайте свого напарника, як ви можете брати участь. Він може допомогти вам навчитися призначати зустрічі, свідчити, проводити уроки та інше. Тоді ви побачите самі, як благословляєте життя своїх підопічних, і ви будете впевнено застосовувати свої дані Богом дари для виконання цього та багатьох інших обов’язків священства упродовж життя. ■

Чому я маю **пробачати**
тому, хто **завдав**
мені **болю?**

Заповідь пробачати всіх людей є однією з тих, яку багатьом з нас важко виконувати. Але Господь сказав, що ми повинні пробачати їм, бо інакше ми вчиняємо більший гріх (див. УЗ 64:9–11). Спочатку нам може здаватися, що в цьому

немає сенсу, але Господь намагається допомогти нам стати більше схожими на Нього і знайти більше радості. Якщо ми віддамо свої тягарі Йому і позбавимося злості, гіркоти і болю, то здобудемо мир у цьому житті і великі благословення у

вічності. Можливо, вам це коштуватиме часу, сліз, посту, молитов, порад з провідниками священства і відвідувань храму, але це того варте.

Як навчав президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві:

“Ми маємо відпустити наші образи. Частково мета смертного життя полягає в тому, щоб навчитися відпускати подібні речі. *Це Господній спосіб.*

Пам’ятайте, що небеса наповнені тими, хто мають одне спільне: вони прощені. І вони прощають” (“Милостиві отри-мають милість”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 77). ■

Більше про те, як прощати інших, читайте в: Гордон Б. Хінклі, “Прощення”, Ліягона, лист. 2005, сс. 81–84; Джеймс. Е. Фауст, “Зцілююча сила прощення”, Ліягона, трав. 2007, сс. 67–69.

НЕДІЛЬНІ УРОКИ

Тема на цей місяць:
Обряди і завіти

ГОТОВІ ДО ОТРИМАННЯ МЕЛХИСЕДЕКОВОГО СВЯЩЕНСТВА?

*“Усі ті, хто приймають священство,
приймають цю клятву та завіт Мого
Батька, які Він не може порушити,
і не можна їх усунути” (УЗ 84:40).*

На відміну від Ааронового священства, яке отримується без клятви, Мелхиседекове священство отримують, даючи клятву Небесному Батькові і укладаючи з Ним завіт. Наступні ідеї допоможуть вам зрозуміти ключові фрази в Ученні і Завітах 84:33–44, де Господь дав через одкровення клятву і завіт священства.

ЯКОЮ Є КЛЯТВА, ДАНА НЕБЕСНИМ БАТЬКОМ?

“Досягнення можливостей клятви і завіту приносить найвищий серед усіх Божих дарів: вічне життя. У цьому полягає мета Мелхиседекового священства. Через дотримання завітів, які ми укладаємо, отримуючи священство, і поновлюємо в храмових церемоніях, ми одержуємо обіцання, підкріплене клятвою нашого Небесного Батька, Елогима, що ми отримаємо повноту Його слави і житимемо тим життям, яким живе Він”.

Президент Генрі Б. Айрінг, “Віра і клятва й завіт священства”, Ліягона, трав. 2008, с. 61.

ЯКА ВАША ЧАСТИНА У ЦЬОМУ ЗАВІТІ?

“З боку чоловіка цей завіт полягає у тому, що він буде звеличувати своє покликання у священстві [див. УЗ 84:33] і що він житиме кожним словом, що йде з уст Бога, і що він буде дотримуватися заповідей”.

Президент Джозеф Філдінг Сміт (1876–1972), “Magnifying Our Callings in the Priesthood,” у Conference Report, Apr. 1970, 59.

ЩО ОЗНАЧАЄ ПОВНЕ ОНОВЛЕННЯ ВАШИХ ТІЛ?

“Я бачив, як це обіцання здійснювалося в моєму житті і в житті інших людей. Один мій друг служив президентом місії. Він розповідав мені, що в кінці кожного дня, поки він служив, він ледве знаходив сили піднятися сходами до спальні, не знаючи, чи вистачить йому сил прожити наступний день. Але вранці він бачив, що його сила і сміливість відновлені. Ви спостерігали це в житті літніх років, які, як можна було побачити, отримували це відновлення щоразу, коли підводилися, аби свідчити про Господа Ісуса Христа і відновлену євангелію. Це обіцання для тих, хто йдуть вперед з вірою у своєму служінні в священстві”.

Президент Генрі Б. Айрінг, “Віра і клятва й завіт священства”, Ліягона, трав. 2008, с. 62.

ЩО ОЗНАЧАЄ ПРИЙНЯТИ ГОСПОДА?

“Чоловіки, які достойно отримують священство, приймають Господа Ісуса Христа, і ті, хто приймають Господа, приймають Бога Батька. А ті, хто приймають Батька, отримують все, що Він має. Наймовірні благословення надходять завдяки клятві і завіту до достойних чоловіків, жінок та дітей в усьому світі”.

Старійшина Рассел М. Нельсон, з Кворуму Дванадцятьох Апостолів, “Завіти”, Ліягона, лист. 2011, с. 88.

Ланцюжок з Писань: прийняти Господа

Прийняти священство—це один зі способів прийняти Господа. Прочитайте ці вірші, аби дізнатися більше: Іван 13:20 і Учення і Завіти 112:20.

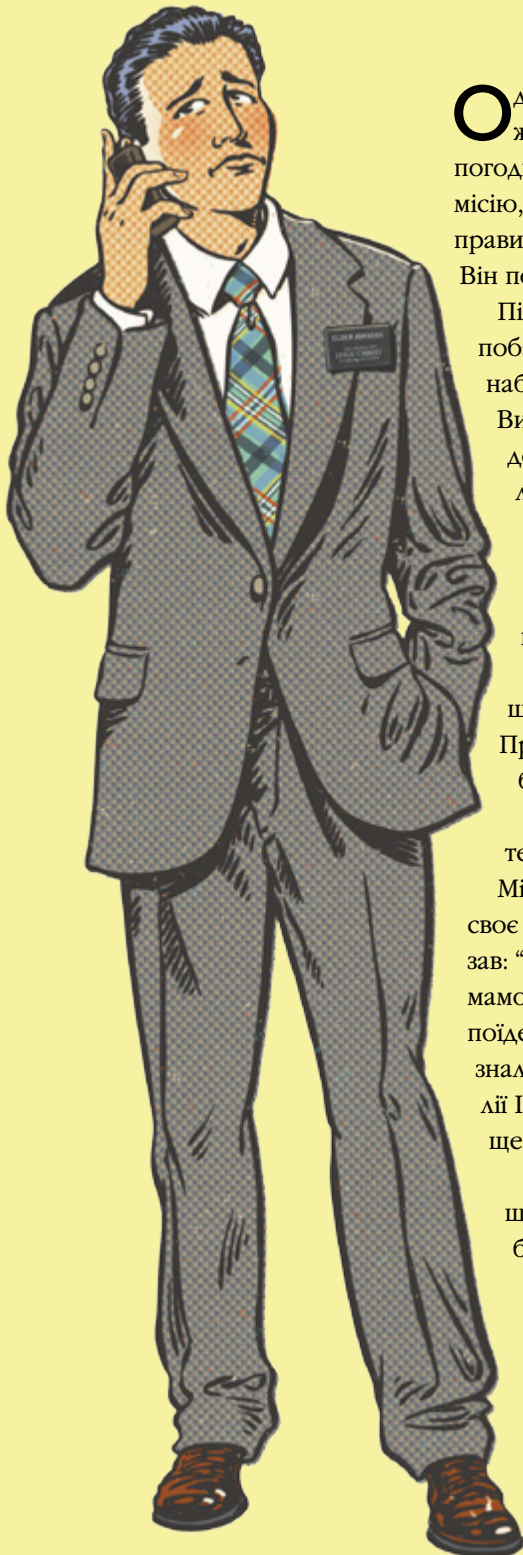

ЧИ МОЖУТЬ МОЛОДІ ЖІНКИ ТАКОЖ ОТРИМУВАТИ ЦІ БЛАГОСЛОВЕННЯ?

“Благословення священства не призначаються лише чоловікам. Ці благословення також проливаються на дружин і дочок та на всіх вірних жінок Церкви. Ці хороші сестри можуть підготуватися, шляхом дотримання заповідей та служіння у Церкві, до благословень дому Господнього. Господь надає Своїм дочкам усі духовні дари і благословення, які можуть отримувати Його сини”.

Президент Джозеф Філдінг Сміт (1876–1972), “Magnifying Our Callings in the Priesthood,” у Conference Report, Apr. 1970, с. 59.

ОТРИМАТИ ВСЕ, ЩО МАЄ БАТЬКО: СУЧАСНА ПРИТЧА

Один юнак готувався до служіння на місії. Його батьки погодилися, що платитимуть за місію, якщо він буде дотримуватися правил місії та старанно працювати. Він погодився.

Після приїзду на місію юнак побачив, що місіонерська робота набагато важча, ніж він думав. Вивчення нової мови, звикання до іншої культури і небажання людей його слухати похитнули його дух. Напарник і президент місії намагалися його підбадьорити, але він не міг подолати бажання здатися.

Він сказав президенту місії, що хоче повернутися додому. Президент місії зателефонував батькові того юнака і дав йому дозвіл поговорити з сином по телефону.

Місіонер розповів батькові про своє розчарування. Батько сказав: "Упродовж років ми з твоєю мамою чекали на день, коли ти поїдеш на місію повного дня. Ми знали, як важливо навчати євангелії Ісуса Христа тих людей, які її ще не мають".

Син відповів: "Тату, я не знав, що місія означає для тебе так багато".

"Вона означає для мене все,— відповів батько.— Усе своє життя я працював, створив свій бізнес і заощаджував, думаючи лише про одну людину—про тебе. Я хотів створити для тебе великий спадок".

"Але тату,—втрутився син,—це не змінює того факту, що мені не подобається ..."

Батько його перервав: "Як я можу довірити свій бізнес тобі, якщо ти не можеш довести, на що здатний, служачи Господу лише два короткі роки?"

Запанувала тиша, поки син обдумував запитання батька.

Потім батько сказав: "Сину мій, якщо ти будеш вірний у цьому покликанні і доведеш, що ти гідний, усе, що маю я, стане твоїм".

Зворушений цим обіцянням, син сміливо відповів батькові: "Я залишаюся".

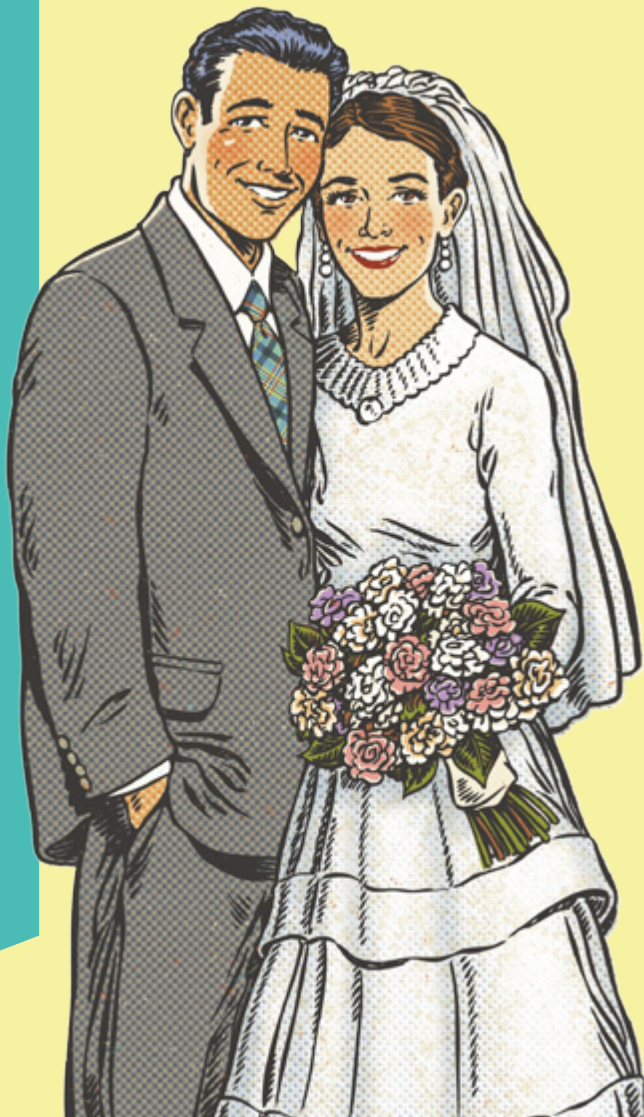
Син дійсно залишився і вірно служив. Він дотримувався правил місії і старанно працював. І дійсно, через певний час після місії він отримав від батька обіцяний спадок, так, усе що було у його батька.

Зі статті старійшини Карлоса Е. Асая (1926–1999), сімдесятника, "The Oath and Covenant of the Priesthood," Ensign, Nov. 1985, 45.

БЛАГОСЛОВЕННЯ, ЯКІ Я ОТРИМУЮ ЗАВДЯКИ СВЯЩЕНСТВУ

Якщо я, дочка Бога, живу праведно, то можу отримати багато благословень завдяки Його священству. Я можу бути членом Церкви Ісуса Христа, яку було відновлено завдяки священству. Я можу приймати причастя, яке було благословлено владою священства Ісуса Христа, щоб поновити свої завіти і мати змогу повною мірою покаятися. Я отримую особисте скерування від Небесного Батька, отримуючи благословення священства. Мене можуть рукопокласти під керівництвом того, хто має ключі священства, і надати повноваження діяти у покликаннях. Я можу використовувати ці повноваження, аби благословляти життя інших. Я можу укласти більше завітів з Небесним Батьком завдяки силі священства, що є у храмах. Я можу укласти шлюб з гідним носієм священства у храмі й разом ми можемо виховувати сім'ю у праведності. Зі своєю вічною сім'єю я можу отримати все, що має мій Небесний Батько (див. УЗ 84:38).

Меліса Харт, штат Юта, США

ПРИЄДНУЙТЕСЯ ДО РОЗМОВИ

Над чим поміркувати, готуючись до неділі

- Як, на вашу думку, дотримання завітів готує вас до отримання усього, що має Батько?
- Яка, на вашу думку, різниця між “отриманням” священства (УЗ 84:33) і “прийняттям” священства (див. вірш 35)?
- Як учення, що містяться в Ученні і Завітах 98:11–12 допомагають “жити кожним словом ... Бога” (УЗ 84:44)?

Те, що ви можете зробити

- Прагніть бути гідними Святого Духа. Натхнення допоможе вам краще зрозуміти учення про священство.
- Вивчіть напам'ять клятву і завіт священства, які ви можете знайти в Ученні і Завітах 84:33–44.
- З молитвою вивчіть додаткові уривки з Писань про священство, наприклад: Алма 13 і Учення і Завіти 13; 20; 107; 121.

Старійшина
Кент Ф. Річардс
Сімдесятник і ви-
конавчий директор
Храмового відділу

ПІДГОТУЙТЕСЯ УВІЙТИ ДО ДОМУ ГОСПОДНЬОГО

*Усміхайтесь, коли думаєте про храм.
Він є місцем сили і благословення.*

Під час днів відкритих дверей одного з храмів я помітив, що іноді дівчатка йшли позаду своїх батьків, оглядаючи храм. Вони усміхалися, коли бачили своє відображення в дзеркалах у кімнаті для нареченої. “Пам’ятайте,—шепотіла їм їхня бабуся,—якими особливими ви є і як сильно Небесний Батько любить вас”. Кожна дівчинка уявляла той час, коли вона повернеться до храму жінкою віри, красивішою, більш здібною, готовою виконувати свою місію на землі. Хлопчики, які приходили на дні відкритих дверей, також бачили відблиск своїх майбутніх благословень і обов’язків.

Все, що ті діти відчували у храмі, було правдою. Небесний Батько хоче благословити вас. Його найбільші благословення надходять тоді, коли ви входите до храму для отримання святих обрядів і укладання священних заповітів та дотримання їх. Ви маєте відповідальність підготуватися.

Храм важливий у вашому житті, особливо у юні роки: “Юнак потребує храму більше, ніж навіть його

батько і дідусь, які мають стійку позицію в житті завдяки здобутому досвіду; а молода дівчина, яка лише виходить на життєвий шлях, потребує духу, впливу і скерування, які надає участь у храмових обрядах”¹. Почніть зараз готувати свої серця і розум, щоб мати змогу повною мірою *отримати і зрозуміти* ці благословення (див. Матвій 13:23; Марк 4:20).

Отримання повноти євангелії

Якщо ви підготуєтесь увійти до храму, ви будете *“готові* отримати повноту [Його] євангелії” у храмі (УЗ 35:12; курсив додано). Храм є місцем сили і благословення. Господь давав настанови пророкові Джозефу Сміту і першим святим збиратися в Кертленді, шт. Огайо, США, де вони згодом мали побудувати храм. “Там вас буде *обдаровано силою згори*” (УЗ 38:32; курсив додано).

Нещодавно під час днів відкритих дверей у одному з храмів, один з апостолів зібрав свою сім’ю навколо святого вітваря у кімнаті для запечатування. Він навчав їх,

що все, що ми робимо у Церкві—уроки, заходи, програми і збори—готує нас до того, щоб прийти до вітваря храму й отримати обряд запечатування. Храм символізує саму суть плану нашого Небесного Батька для вашого вічного щастя і розвитку.

Підготуватися, щоб укласти завіти з Богом

Ваша підготовка до того, щоб увійти до храму і укласти завіти, не буде швидкою. Вона почалася з вашого хрищення і надання дару Святого Духа, а потім вона поглиблюється завдяки молитві, вивченню Писань, послуху та служінню. Ця підготовка заохочує до щотижневого очищення шляхом участі в обряді причастя. Вона також відбувається, коли ви навчаєтесь шукати прощення шляхом покаяння, дотримуетесь норм і гідні наявності храмової рекомендації обмеженої дії. Молодіжні програми допоможуть вам, але ваша підготовка є особистою; ви розвиваєте *свою* гідність, *своє* свідчення, *своє*

КЛЮЧОВІ ПОНЯТТЯ

- У храмі ви отримуєте обряди, без яких неможливе спасіння.
- Ви повинні увійти у храм чистими, незаплямованими, вільними від непростених провин.
- Так само, як і Писання, багато учень і обрядів у храмі є символічними, що дає нам можливість навчатися все більше і більше кожного разу, коли ми повертаємося до храму.

навернення. Спасителева Спокута стосується особисто вас.

Якщо ви збільшуєте свій рівень духовної зрілості, то будете мати бажання підготуватися і піти до храму. Там ви отримаєте обряди і укладете завіти, які є необхідними кроками, що наблизять до Небесного Батька. Храмові обряди є “найбільш піднесеними ... обрядами, які були відкриті людству”².

Під час отримання храмових обрядів ви укладаєте урочисті завіти з Батьком лише один раз для себе, а потім ви будете намагатися жити відповідно до них усе своє життя. Кожного разу, коли ви входите до храму, ви можете відчувати Його Дух і отримувати додаткове одкровення і розуміння, в той же час виконуючи необхідні обряди для інших. Ви зрозумієте і отримаєте запевнення в тому, що існуєте вічно, а сила ваших завітів є безкінечною. Якби ми не були вічними створіннями, храм не мав би значення. Ви входите до храму і укладаєте завіти, *тому що* ви будете існувати вічно і захочете бути зі своїм Небесним Батьком і своєю сім’єю в “стані нескінченного щастя” (Мосія 2:41). Це запевнення зростає у вашій душі і знаходить підтвердження через Святого Духа.

Бути гідними

Роль Святого Духа—реальна. Він навчає вас, очищує і передає Батькову любов (див. Римлянам 5:5). Святий Дух обіцяння—це ратифікуюча сила Святого Духа, яка робить чинним у вічності кожний завіт.

Щоб отримати Духа, ви повинні увійти у храм чистими, незаплямованими, вільними від будь-яких непростених провин. Якби супротивник якимось чином хотів би вас побороти, то не давав би увійти до храму або спокушав би увійти у нього, не будучи гідними.

З цієї причини вас запрошують приходити на особисту співбесіду з вашим єпископом або президентом філії, щоб обговорити вашу гідність і готовність отримати рекомендацію для входження у храм. Будьте чесними і вірте, що він вам допоможе. В дійсності, ви визначаєте свою позицію перед Господом (УЗ 109:24). Спочатку ви підпишете свою рекомендацію. Ви засвідчите свою гідність перед Господом³.

Бути гідними не означає бути вже досконалими. Це означає, що ви сприймаєте серцем істину, що ви живете за заповідями і що ви бажаєте бути кожного дня кращими.

Навчатися за допомогою символів

У храмі, як і в Писаннях, Господь навчає за допомогою символів. Ви

можете знайти багато символів у Писаннях, такі як: камінь, насіння, плід, дерево життя, хліб та вода для причастя (див., наприклад, 1 Нефій 11; Алма 32; Геламан 5:12). Хрищення зануренням символізує нове життя, нове народження і очищення (див. Римлянам 6:3–5). У храмі ми всі носимо білий одяг, що символізує чистоту, святість, світло і рівність.

Деякі символи у храмі є і фізичними, і духовними. Наприклад, носіння храмової білизни є фізичним нагадуванням про храмові завіти і обіцяні благословення. Якщо до цього одягу виявляти повагу і шану, він захищає нас від спокус і неправедного впливу.

Кожен храмовий обряд є символічним. “Під час священної церемонії людина може бути оми́та і помазана”⁴, що є подобою того, як готували царів і священників давнього Ізраїлю до їхнього служіння (див. 1 Самуїлова 10:1; 16:13). Настанови та завіти під час ендаументу означають, що нас зодягають, тобто огортають додатковою силою та обіцяннями від Бога (див. Лука 24:49). Можливо, найкрасивішим символом є обряд запечаткування, під час якого подружжя пара об’єднується у непорушному союзі, що може тривати всю вічність.

Обіцяння храму є щедрими і благородними. Вони є “велик[ими] милост[ями]” і “велик[ими] благословення[ми]” (3 Нефій 10:18), які наш Батько приготував для вас особисто. Тож усміхайтесь, коли думаєте про храм.

Якого б віку ви не були, робіть усе необхідне, щоб підготуватися до отримання найвеличніших благословень, які ваш Небесний Батько пропонує вам. Довіряйте своїм відчуттям, які виникали, коли ви в дитинстві співали: “Люблю на храм дивитись, Колись туди піду. ... Буду жити так, щоб в храм ввійти Я змалку був готовий”⁵. Так можете зробити і ви. ■

ПОСИЛАННЯ:

1. John A. Widtsoe, “Temple Worship,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, Apr. 1921, 91–92.
2. *Підготовка до входження в святий храм* (брошура 2003), с. 1.
3. Див. Ісус Навин 24:22, 27: “Ви свідки на себе, що ви вибрали Господа служити Йому. І сказали вони: Свідки!” Потім Ісус Навин узяв великий камінь і поклав його під дубом, кажучи: “Ось оце́й камінь [як і наша особиста храмова рекомендація] буде на нас на свідчення, бо він чув усі Господні слова”.
4. *Підготовка до входження у святий храм*, с.1.
5. “Люблю на храм дивитись”, *Збірник дитячих пісень*, с. 99

ЧОМУ МИ БУДУЄМО ХРАМИ?

“Ми маємо набути певного почуття щодо того, навіщо ми будуємо храми і навіщо від нас вимагається виконання обрядів. Потім нас постійно навчають і наставляють на теми важливості духовного. Це робиться рядок за рядком, повчання за повчанням, поки ми не набудемо повноти світла і знання. Це стає великим захистом для нас, для кожного з нас особисто. ...

... Жодна робота не є настільки очищувальною духовно. Жодна робота, яку ми виконуємо, не дає нам більшої сили. Жодна робота не потребує вищого рівня праведності.

Наша робота у храмі закриває нас щитом і дає захист. ...

... Якщо ми увійдемо у наші завіти, не ставлячи умов і не виправдовуючи себе, Господь захистить нас. Ми отримаємо натхнення, необхідне, щоб перебороти труднощі життя. ...

Приходьте до храму й заявляйте права на свої благословення”.

Підготовка до входження в святий храм (брошура 2003), с. 37.

Знайти спосіб **ПРОБАЧИТИ**

Бонні Браун

Усім нам колись доведеться пережити час, коли якась людина завдасть болю. Іноді, здається, що біль ніколи не мине. Але якою б великою не була образа, Спаситель навчав нас прощати всіх людей. Прощати—це нелегкий труд, але роблячи те, що наближає нас до Христа, ми можемо мати мир, який приносить прощення. Нижче дві молоді жінки розповідають про те, як змогли простити.

Простити подругу

Коли Рені* перейшла до нової школи у Бельгії, то була рада знайомству з новими друзями. Тоді одна подруга зробила те, що все ускладнило. Рені розповідає:

“Моя подруга Нора створила аккаунт на Facebook, скориставшись іменем іншої подруги, Кейт. Вона почала надокучати людям використовуючи цей профіль, і всі звинувачували Кейт у грубості. Нора навіть кепкувала з мене у школі, роблячи

в’їдливі зауваження про мою релігію і про мене. Я намагалася уникати тих нападок, але не могла, тож почала проводити час з іншими людьми.

Коли Нора зізналася про той вигаданий профіль, усі на неї розсердилися. Нора написала мені лист і вибачилася, але я не знала, чи зможу її простити. Я була така розлючена!

Одного дня я читала Писання і натрапила на Учення і Завіти 64:9–10: “Отже, Я кажу вам, ви повинні

прощати один одного; бо той, хто не прощає своєму братові його провини, стоїть засуджений перед Господом; бо на ньому залишається більший гріх. Я, Господь, прощатиму того, кого прощатиму, але від вас вимагається прощати всіх людей”.

Раптом я подумала про Нору. Я знала, що роблю неправильно, так сильно сердячись на неї. Я молилася і запитувала Небесного Батька, чи Він допоможе мені простити її. Це було нелегко, але мені вдалося. Я почала посилати їй повідомлення і запитувати, як пройшов її день; час від часу ми розмовляли під час сніданку. Я дізналася, що батько Нори помер чотири роки тому. Її життя було важким, і їй здавалося, що вона нікому не подобається. Я була рада, що перестала на неї сердитися. Кейт та інші не розуміли, як я можу пробачити Нору, але я знала, що все, що я зробила, було правильним, і я знала, що Небесний Батько пишався мною”.

Рені зрозуміла, що Господь запевдає нас прощати усіх. Виконуючи цю пораду, вона здобула співчуття до Нори і розуміння її ситуації, тож змогла повністю її пробачити.

Знайти мир після смерті мого брата

Коли брат Джанет загинув у авткатастрофі з вини п'яного підлітка, який був за кермом, та його пасажирів, вона знала, що має звільнитися від почуття гіркоти, яке оволоділо нею, але не знала, як.

“Важко сказати, що завдавало більшого болю—мій гнів на цих

бездумних підлітків чи сильне бажання повернути брата. Мені було нестерпно думати про величезну порожнечу у своєму житті. Я пам'ятаю, що гаряче молилася, як мені здавалося, годинами. Усе, що я хотіла—повернути Нейтена назад.

“Мені було шкода хлопців, винних у смерті Нейтена, бо я знала, що вони відчують гостру вину. Але крім того я відчувала злість і образу. Було так легко звинувачувати їх. Подумки я казала, що пробачаю тих юнаків, але злість переповнювала мої думки, коли я згадувала про нещасний випадок. Я часто запитувала себе: “Чи вдасться мені по-справжньому пробачити цих хлопців і як я знатиму, що пробачила їх?”

Лише після сотень молитов, щирих постів і глибокого вивчення та розмірковувань я нарешті відчула, що щиро їх пробачила. Пам'ятаю, як одного дня замислилася. Я думала: “Я їм пробачу. Хіба можна інакше? Кожен помиляється, і хто я така, щоб судити? Я ніколи нічого не вирішу, зациклившись на проблемі, тож краще відпустити її”. Відчуття було неймовірне! Я постійно хотіла знати, що щиро пробачила юнакам, і той час настав. Я не можу змінити те, що сталося з Нейтеном, але я можу обирати свою реакцію: прощати і любити замість того, щоб гніватися”.

Джанет зрозуміла, що справжнє прощення вимагає часу і зусиль. Спаситель сказав: “Наближайтеся до Мене, і Я наближатимусь до вас” (УЗ 88:63). Джанет наближалася до Господа за допомогою посту, молитов,

вивчення Писань та іншого. Якщо ми будемо робити так само, ми зможемо позбавитися гніву і болю та замінити їх миром і прощенням.

Сповнені любові

Так само, як у випадку з Джанет і Рені, прощення допомагає нам відчувати співчуття, здобувати розуміння і розвивати терпіння. Якщо ми прощаємо інших, Господь сповнить нас Своєю чистою любов'ю, і ми станемо більше схожими на Нього. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

** Імена змінено.*

ЧИСТА ЛЮБОВ

“Чиста любов Христа може видалити нарости образи та гніву з наших очей, дозволяючи нам бачити інших так, як наш Небесний Батько бачить нас: як недосконалих смертних з вадами, котрі мають потенціал і цінність, які нам уявити неможливо. Оскільки Бог так сильно нас любить, ми теж повинні любити і пробачати один одного”.

Президент Дітер Ф. Ухтдорф, другий радник у Першому Президентстві, “Милостиві отримають милість”, *Ліягона*, трав. 2012, с. 76.

A vibrant autumn scene in a park. In the center, a young woman with curly hair, wearing a green cardigan, a white top, and a floral skirt, is smiling and waving. She is walking on a cobblestone path. To her left, a man is sitting on a bench, and a small dog is walking. To her right, a woman in a blue jacket is walking towards her. In the background, there are trees with yellow and orange leaves, and other people are walking. The overall atmosphere is warm and joyful.

ВИПРОМІНЮЙ СОНЯЧНЕ СВІТЛО

Усмішка може зробити світ кращим
місцем. Додай фарб у чиєсь життя.

(Див. Матвій 5:14-16).

МУЗИКА

в моєму житті

Я перестала грати на піаніно, бо боялася зробити помилку. Тепер у мене з'явився шанс подолати страх.

Сабріна де Соуса Тейксейра

Я з дитинства мріяла навчитися грати на піаніно. Коли мені було 12, один чудовий член Церкви навчив мене грати. Пізніше батько подарував мені електронну клавіатуру. Однак захоплення грою почало зменшуватися, бо я хвилювалася, коли намагалася грати на причасних зборах. Я робила багато помилок, мені було соромно, і я більше не хотіла грати. Я сказала собі, що спробую знову лише після багатьох репетицій, коли буду грати майже без помилок. Але я занепала духом, і все закінчилося тим, що я продала клавіатуру і закопала свій талант.

Минули роки, і однієї неділі не було акомпаніатора. Сестра, яка грала у нашому приході на піаніно, переїхала. Коли я побачила, що члени Церкви співають без супроводу піаніно чи органу, то відчула, що Дух спонукає мене поговорити з єпископом. Я сказала: "Чи можна, я буду грати?" Він погодився.

Після того, як багато років я не грала на піаніно, я поборола свій

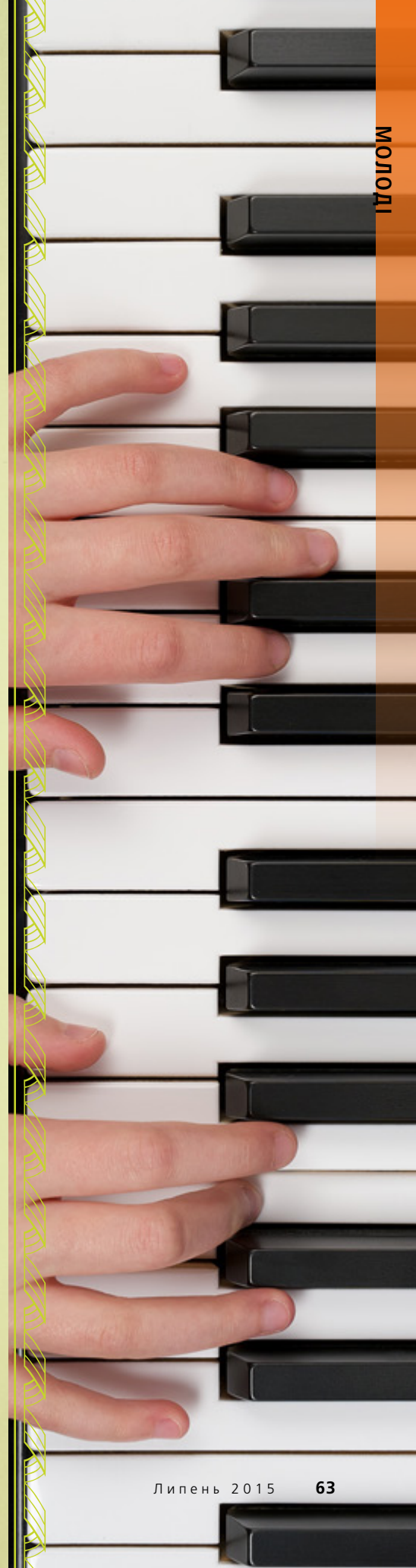
страх перед помилками. На мій подив, я почала грати так, ніби зовсім недавно облишила заняття. Я помилялася в деяких нотах, але зовсім мало. Той випадок дав мені сили сказати єпископу, що я зможу грати кожної неділі.

Я займаюся кожного тижня, і знову полюбила піаніно. Кожного разу, коли я займаюся, то сильно відчуваю Духа в своєму домі. Іноді, коли я граю, члени сім'ї, які виконують хатню роботу, підспівують мені. Ми об'єднуємося, співаючи один і той же гімн.

Багато членів приходу помітили мій прогрес і вітали мене. Я вдячна, що можу сприяти духовності зборів приходу, і вдячна, що віродила талант, яким знехтувала.

Я навчилася цінувати фортепіанну музику; вона приносить мені надзвичайне заспокоєння. Я сподіваюся, що на небесах ми почуємо саме таку музику і, хто знає, може і я там буду грати цілестіальним хором! ■

Автор живе в Бразилії.

Старійшина
Хуан А. Аседа
Сімдесятник

Я розмовляв з Богом, як з другом

“Знай, Він тут є, Він тебе чує”

(Збірник дитячих пісень, с. 6).

В дитинстві я був дуже сором'язливий, і мені було важко знаходити друзів. Я часто молився Богові, щоб Він допоміг мені подолати страхи і сором'язливість. Я розмовляв з ним у молитві, як з другом. Ніхто не вчив мене, як це робити— просто мені дуже треба було з кимось поговорити. У мене не було друзів, тож я знайшов Того, з ким можу поговорити.

Потім я познайомився з місіонерами. Вони дали мені Книгу Мормона і я почав її читати. Коли я читав 3 Нефій 17, мене по-справжньому вразило те, як Ісус узяв малих діток і молився за них. Я знав, що саме так і треба молитися.

Я вирішив прочитати всі уривки з Писань, де Ісус Христос молиться. В Євангелії від Луки 3:21, після того як Іван охрестив Ісуса, Той молився

Небесному Батьку і небеса відкрилися. Коли я це прочитав, то знав, що хочу молитися так, аби і для мене небеса відкривалися.

Іноді я відчував втому, і мені не хотілося молитися. Але потім я згадував, як молився Ісус. Я намагався бути чесним і щирим у своїх молитвах, аби небеса відкривалися і для мене.

Іноді мої молитви були короткі, бо я не знаходив слів, щоб висловити свої думки. У мене лише були різні почуття всередині, і я казав: “Ти знаєш, що я намагаюся сказати. Будь ласка, допоможи мені”.

Іноді, коли я молився, щоб благословити їжу, то згадував, що навіть завдяки тій невеликій молитві небеса можуть відкриватися. Я намагаюся забувати про світ і встановити зв'язок з Небесним Батьком. І дуже смиренно я

промовляю те, що іде з мого серця.

Коли я відчуваю мир і втішення, то знаю, що небеса для мене відкриті.

Після того як місіонери навчали мою сім'ю про євангелію, ми з мамою і сестрою охристілися. Але батько, брат і ще одна сестра не приєдналися до Церкви. Я дуже хотів, щоб батько був членом Церкви. Я постився і молився кожного дня, щоб батько прийняв євангелію і охристівся.

Я знав, що треба молитися за батька, і я також знав, що треба чекати на відповідь від Бога. Іноді Він каже: “Ні, не зараз”. Згодом мій

батько таки послухав, зрозумів і охристівся.

Якщо ваші мама чи батько поки що не є членами Церкви, поговоріть зі своїм Другом—вашим Небесним Батьком. Попросіть Його зворушити серце мами або тата. Поговоріть з Ним смиренно і чесно, дуже щиро. А потім не думайте ні про що. Він бере цю справу у Свої руки. Він знає, як усе влаштовувати. Він знає вашого батька і маму краще за вас. Він знає, як їх зворушити.

Не переймайтеся. У вас є друг. Моліться від щирого серця, а Небесний Батько буде вас слухати. Небеса будуть відкриті. Він знає вас, і Він благословить вас. ■

ЩО ВИ МОЖЕТЕ РОБИТИ?

А якщо хтось у вашій сім'ї не є членом Церкви? Або якщо ваша сім'я не запечатана в храмі? Ось п'ять ідей того, що ви також можете робити:

1. Поговоріть з Небесним Батьком у молитві. Він—ваш друг.
2. Моліться за свою сім'ю.

3. Довіряйте Небесному Батьку. Він знає вашу сім'ю і Він знає, як їй допомогти.

4. Розслабтеся і не хвилюйтеся. Небесний Батько бере цю справу у Свої руки

5. Знайте, що Небесний Батько знає вас, і Він благословить вас.

Ця історія сталася у травні 1889 року.

Анна Матильда Андерсон заховалася з мамою і сестрою Ідою під чорною парасолькою. Краєм ока вона бачила, як наближається потяг. Вона почала тремтіти. Цей потяг повезе її зі Швеції, і це буде початком її подорожі до Америки.

“Будь хорошою дівчинкою і слухайся старійшину Карлсона”,—прошепотіла мама Анни шведською мовою. Вона міцно тримала своїх дівчаток. Старійшина Карлсон був місіонером, який служив у Швеції три роки, з того часу, як Анні виповнилося 8 років. Тепер настав для нього час повернутися до своєї сім’ї в Айдахо, у Сполучені Штати.

Коли мама вирішила послати Анну та Іду до Америки, аби уникнути переслідувань у Швеції, старійшина Карлсон запропонував наглядати за ними. Зараз він стояв біля потяга. Він подав знак, щоб двоє дівчаток ішли за ним. Іда міцно обняла маму і пішла вперед, але Анна залишилася.

“Я люблю тебе,—сказала Анна.— Я буду за тобою сумувати”.

“Я також буду за тобою сумувати”. А тепер уважно слухай. Якщо ти опинишся у місці, де не зможеш зрозуміти, що кажуть люди, не забудь помолитися Небесному Батькові, бо Він зможе тебе зрозуміти”.

Все ще розмірковуючи над словами матері, Анна зайшла у потяг й сіла поруч з Ідою і старійшиною Карлсоном. Вона раділа своїй першій подорожі потягом, але зараз вона хотіла ще один, останній раз побачити маму. Потяг був надто високим, щоб бачити обличчя людей, але вона усміхнулася, коли побачила мамину чорну парасольку, яку та тримала високо над натовпом. Це нагадало їй, що мама дивиться.

З шумом випустивши дим, потяг рушив уперед. Спочатку він рухався так повільно, що мама бігла поруч. Анна бачила розмахування чорною парасолькою. Але невдовзі чорної парасольки вже не було видно. Анна прихилилася до віконного скла, думаючи, що там попереду.

Подорож Анни

Джессіка Ларсен

Ґрунтується на справжніх подіях

Через кілька тижнів Анна вже прихилилася до віконного скла іншого потяга. Цей віз її до Солт-Лейк-Сіті, штат Юта. “Америка не схожа на Швецію, *ja?*” — сказала вона Іді.

“*Ja*,—прошепотіла Іда у відповідь. Але Америка тепер наш дім, і якщо ми багато працюватимемо, то зможемо привезти також і маму”.

Не було достатньо грошей, щоб купити квиток для мами. Одна сім'я в Огдені, штат Юта, оплатила проїзд Іди до Америки. Іда мала жити у них на фермі і працювати, щоб повернути гроші. А Анна буде жити у своєї тітки в Солт-Лейк-Сіті. Тітка Анни приїхала до Юти кілька років тому, і мама написала, щоб розповісти їй про приїзд Анни.

Після потяга вони кораблем попливли через Північне море до Данії. Потім вони припливли до Англії та Ірландії, перш ніж перетнути Атлантичний океан і висадитися у Нью-Йорку. Анна страждала

від морської хвороби більшість часу їхньої 15-денної подорожі. Вона з полегшенням сіла у потяг у Нью-Йорку, який прямував до Юти.

“Огден, Юта!”—оголосив кондуктор. Анна все ще не знала англійської мови, але зрозуміла назву міста. Її серце впало. Воно впало ще нижче, коли старійшина Карлсон встав і узяв свій та Ідин багаж.

“Тобі вже треба йти?”—запитала вона сестру.

“Так,—лагідно відповіла Іда.— Не хвилюйся, тітонька буде на місці, коли ти дістанешся до Солт-Лейк-Сіті”.

Анна дивилася, як Іда і старійшина Карлсон зустріли його сім'ю на станції. Вони повезуть Іду в критому фургоні до її нового дому на фермі, а потім далі до Айдахо. Тепер Анна дійсно почувалася самотньо.

Потяг з гуркотом мчав крізь ніч, поки, здригнувшись, не зупинився в Солт-Лейк-Сіті. Була майже північ. Анна підхопила свою валізу і зістрибнула

на платформу. Її втомлені очі шукали тітку.

Але на неї ніхто не чекав.

Анну охопив страх. Вона знову оглянула платформу, сподіваючись, що когось не побачила. Її погляд затримуввся на тінях. Вона намагалася побачити людські постаті в миготінні газових ліхтарів. Але тітки там не було.

Незнайомці підходили до неї і про щось запитували. Анна думала, що вони хочуть допомогти, але вона не могла зрозуміти, що вони кажуть.

Вона ніколи не відчувала більшого страху за все своє життя. Ні тоді, коли її однокласники в Швеції глузували з неї через її нову віру. Ні тоді, коли її нудило на пароплаві до Нью-Йорка. Ні навіть тоді, коли вона попрощалася з мамою.

Анна заплающила очі й пригадала мамині слова: “Не забудь помолитися Небесному Батькові, бо *Він* зможе тебе зрозуміти”.

Анна стала на коліна на платформі поряд з валізою і молилася так гаряче, як ніколи раніше у своєму житті. Вона молилася, щоб Небесний Батько послав їй когось, хто розмовляє шведською і зможе її зрозуміти.

Коли вона закінчила молитву, то поглянула вгору. Як і раніше, там на неї ніхто не чекав. Але потім вона побачила німецьку сім'ю, яку бачила в потязі. Мати помахом руки запросила її йти з ними. Все ще в сльозах, Анна схопила валізу і почовгала за ними.

Вона йшла за ними до південних воріт кварталу Храмової площі. Дівчинка поглянула на місце, де був побудований прекрасний новий храм. Потім раптово Анна почула поблизу швидкі кроки. До них поспішала якась жінка і придивлялася до всіх приїжджих іммігрантів. Поглядом жінка обвела німецьку сім'ю. Потім вона зупинила його на Анні.

Коли Анна поглянула, жінка зупинилася і почала вдивлятися. Анна вдивлялася в неї, а в грудях зажеврила надія.

Анна її впізнала! То була її вчителька Недільної школи, яка поїхала до Юти лише рік тому! Вона її впізнала!

Вчителька міцно обняла Анну. Вона витерла у Анни сльози і прошепотіла шведською: “Я постійно прокидалася. Образи нових іммігрантів заповнили мої думки. Я не могла більше заснути. Я відчула спонукання прийти на Храмову площу, щоб подивитися, чи не буде там когось із знайомих”. Вона взяла Анну за руку, і повела її вулицею. “А тепер ходімо зі мною”.

Пізніше Анна дізналася, що її дядько і тітка переїхали з Солт-Лейк-Сіті і не отримали листа від мами. Вчителька послала їм звісточку, і вони приїхали за Анною через чотири дні. Згодом Іда і Анна змогли переправити до Америки і маму.

Але тепер уже нічого не мало значення. Коли Анна йшла до дому своєї вчительки, вона подумала: “Небесний Батько зробив *більше*, ніж просто відповів на мою молитву. Я просила лише про когось, хто мене зрозуміє, а Він послав людину, яку я *знаю*”. ■

Автор живе в штаті Аризона, США.

ЗНАЙДИ СВОЇХ ГЕРОІВ СЕРЕД РОДИЧІВ

.....
Попроси своїх батьків, дідусів та бабусь розповісти історії про твою сім'ю. Ти можеш знайти героя з минулого своєї сім'ї!

Небесний Батько ВІДПОВІДАЄ НА МОЇ МОЛИТВИ

Джордж Р., 9 років, шт. Юта, США

Багато разів Небесний Батько чув мої молитви і відповідав на них. Я згадую, що вперше це сталося, коли мені було чотири роки. Я загубив кубики, якими хотів гратися. Тож я пішов у кімнату і став на коліна помолитися. Я просив Небесного Батька допомогти мені знайти іграшки. Я отримав негайну відповідь на свою молитву—кубики знайшлися в сусідній кімнаті.

Один з найважливіших випадків, коли на молитву надійшла відповідь, стосувався всієї нашої сім'ї. Через кілька місяців після того, як мій двоюрідний брат Крістіан закінчив місію, він їхав пізно вночі гірською дорогою в каньйоні. Він врізався в іншу машину. З водієм

іншої машини все було гаразд, але мого двоюрідного брата відвезли до лікарні на гелікоптері.

Усе тіло Крістіана мало серйозні ушкодження. Він упав в кому, і лікарі не думали, що він прокинеться. Наша сім'я вирішила поститися. Мої батьки, сестри, дідусі, бабусі, тітоньки і дядечки та всі двоюрідні брати і сестри по черзі постилися за Крістіана. Я постився в будній день. Я мав пояснити вчителю та однокласникам, чому не буду снідати того дня. Я був готовий не їсти увесь день, бо я постився за свого двоюрідного брата.

Небесний Батько відповів на наші молитви і згодом Крістіан вийшов з коми. Він все ще не відновив усі свої здібності, але вже досягнув певного прогресу. Я знаю, що Крістіану довго треба буде одужувати. Ми продовжуємо за нього молитися. Усе можливо з допомогою Небесного Батька. ■

ЗАПИТАННЯ ДЛЯ ВАС

У чому вам потрібна допомога?

Не забудьте поговорити з Небесним Батьком!

За Мною йдіть

(Спрощений варіант)

Слова: Джон Ніколсон
Музика: Самуїл Мак-Берні

Смирнено ♩ = 69-76

С F C F C

1. “За Мно - ю йдіть”, — Спа - си - тель вчив.
2. “За Мно - ю йдіть”, — сло - ва — прос - ті,
3. За - па - м’я - тать по - вин - ні ми,
4. І - сус при - хо - див нас — на - вчать,

5 2

A7 Dm G C

3
Ро - бі - мо ж так, як Він — зве - лів.
А - ле знач - ні і о - сий - ні:
Що за І - су - сом тре - ба йти
Як Бо - га сер - цем ша - ну - вать.

5 4 5 5

Cm Gm D7 G

3 1 2 5
То - ді з’ед - на - є - мо - ся ми
Сер - це і ро - зум на - дих - нуть,
Не тіль - ки тут, на цій — зем - лі,
Праг - нить Йо - го шля - хом — і - ти,

5 5 3 2 1

G7 C D7 G7 C

4 1 3 1
Із Бо - жим Си - ном на - завж - ди.
Бо ве - лич іс - ти - ни не - суть.
А і в свя - тій ви - со - чи - ні.
Як - що на - щад - ки Бо - жі ви.

4 1 3 1

© 2015 належить Intellectual Reserve, Inc. Усі права застережено.

Цю пісню можна копіювати для разового некомерційного церковного або домашнього використання.

Ця позначка має бути на кожній окремій копії.

Притча про таланти

Джин Бінгем

Ісус розповів історію, або притчу, про чоловіка, який позичив кілька монет трьом людям, що працювали на нього. Потім той чоловік кудись пішов. Поки його не було, двоє з тих людей старанно працювали і використали свої монети, аби заробити більше монет, щоб віддати тому чоловікові. Але одна людина заховала свою монету, бо боялася, що загубить її. Коли той чоловік повернувся, то нагородив тих двох, які примножили позичені ним монети. Але він забрав монету від того чоловіка, який не намагався її примножити. (Див. Матвій 25:14–29).

Подібно до чоловіка з притчі, Небесний Батько дав кожному з нас щось дуже цінне—не монетки, але особливі здібності або таланти, наприклад: співати, виявляти любов, бігати чи допомагати іншим. Як і людям у притчі, вам доведеться багато працювати, аби примножити свої таланти!

Як ви можете дотримуватися Ісусових учень щодо того, як використовувати і покращувати свої таланти? Ви можете бути щасливішим і допомагати іншим, коли це робите. ■

Автор живе в штаті Юта, США.

ДІЗНАЙТЕСЯ БІЛЬШЕ

Талант—це особливе вміння, наприклад, талант до малювання. Але у часи Ісуса слово *талант* означало суму грошей, яка була досить значною. Що спільного між цими двома видами талантів?

Заплануйте показ, щоб поділитися своїми талантами.

1. Попросіть кожного члена сім'ї поділитися тим, що йому найкраще вдається, наприклад: читати вголос, спекти пригощення, виступити з музичним номером, розповісти жарт, поперекидатися або щасливо усміхнутися.
2. Коли кожен покаже свій талант, попросіть інших членів сім'ї розповісти щось хороше, що вони помітили про цю людину.
3. Щоб приготувати пригощення, ви можете поєднати улюблені фрукти кожної людини, щоб приготувати смачний фруктовий салат!

СІМЕЙНА РОЗМОВА

Допоможіть кожному члену сім'ї назвати хоча б один талант, яким він чи вона володіє. Як ви можете допомагати одне одному примножувати свої таланти? Поговоріть, як використання своїх талантів допомагає іншим і показує Небесному Батькові вашу вдячність. Запропонуйте кожному члену сім'ї шукати один в одному таланти і щодня висловлювати одне одному щирі похвали.

Пісня: "Щедрим ти будь завжди" (Збірник дитячих пісень, с. 116)

Писання: Учення і Завіти 46:11

Відео: Зайдіть на Biblevideos.lds.org, щоб подивитися "Притчу про таланти"

Місце: _____

День: _____

Час: _____

Принеси якийсь фрукт,
щоб приготувати пригощення!

*Ви можете надрукувати
більше запрошень, зайшовши
на сайт liahona.lds.org.*

ПІДКАЗКИ З ПИСАНЬ

Розігрування по ролях історії з Писань—це цікавий спосіб краще її засвоїти.

1. Призначте виконавців для кожної ролі в цій історії. Ви можете використати прості костюми і реквізит, наприклад, банні халати чи паперові монетки.
2. Попросіть когось читати історію, роблячи паузи після кожного вірша, щоб актори могли зіграти те, що вони почули.
3. Розіграйте історію знову, аби кожен міг взяти участь.

НАША СТОРІНКА

Я МОЛИЛАСЯ, ЩОБ ДІЗНАТИСЯ, ЩО РОБИТИ

Коли я була у третьому класі, у нас була вечірка, де ми святкували закінчення року. Усі обливалися водою, кричали і казали погані слова. Мені було незатишно у тій ситуації, тож я помолилася і Святий Дух допоміг мені почуватися краще і знати, що робити. Я відійшла від усіх і пішла в іншу кімнату. Я почувала себе в безпеці і мала всередині теплі почуття.

Крістіна В., 11 років, Уругвай

Книга Мормона істинна. Це—слово Бога. Я люблю її читати, бо в ній розповідаються історії та вчення пророків.
З. Пеї-Чен, 7 років, Тайвань

Я люблю історію про Ноїв ковчег у Біблії, і я люблю малювати, гратися і проводити час зі своєю сім'єю. Це мій малюнок Кертлендського храму.
Леонардо Г., 7 років, Венесуела

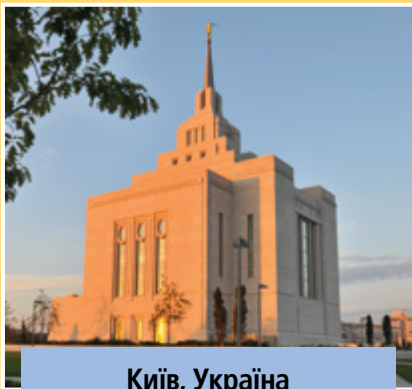

Йоакін В., 9 років, шт. Каліфорнія, США

Картки з храмами

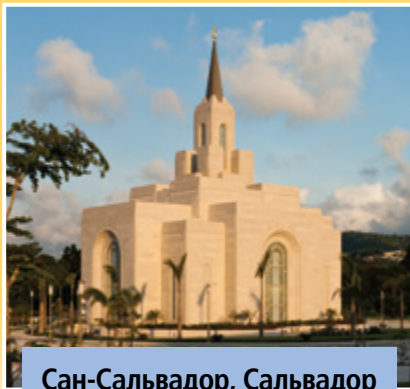
Виріж цю сторінку, приклей її до картону і виріж картки.

Зайди на **liahona.lds.org**, щоб роздрукувати більше копій карток і знайти картки для інших храмів.

Київ, Україна

Освячений 29 серпня 2010 року
Президентом Томасом С. Монсоном

Сан-Сальвадор, Сальвадор

Освячений 21 серпня 2011 року
президентом Генрі Б. Айрінгом

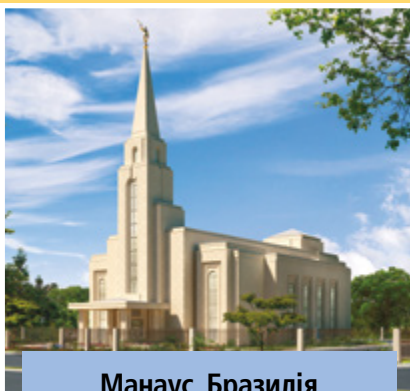
Кецальтенанго, Гватемала

Освячений 11 грудня 2011 року
президентом Дітером Ф. Ухтдорфом

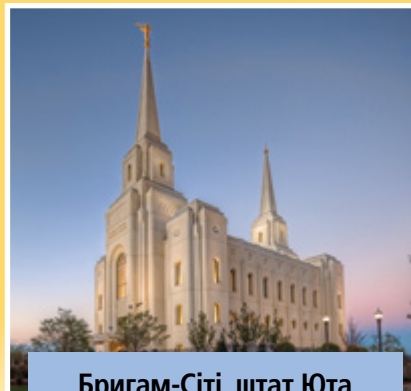
Канзас-Сіті, штат Міссурі

Освячений 6 травня 2012 року
Президентом Томасом С. Монсоном

Манаус, Бразилія

Освячений 10 червня 2012 року
президентом Дітером Ф. Ухтдорфом

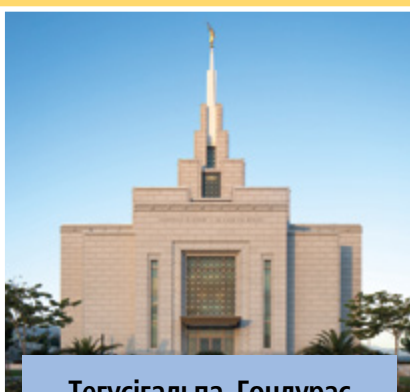
Бригам-Сіті, штат Юта

Освячений 23 вересня 2012 року
президентом Бойдом К. Пекером

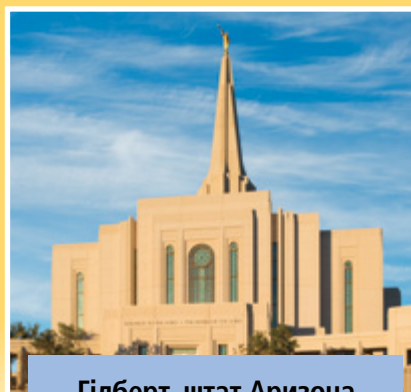
Калгарі, провінція Альберта

Освячений 28 жовтня 2012 року
Президентом Томасом С. Монсоном

Тегусігальпа, Гондурас

Освячений 17 березня 2013 року
президентом Дітером Ф. Ухтдорфом

Гілберт, штат Аризона

Освячений 2 березня 2014 року
Президентом Томасом С. Монсоном

Що ми робимо У ХРАМІ?

Каролін Колтон

Храм—це Дім Господа. Коли ми заходимо всередину, ми відчуваємо себе поруч із Небесним Батьком та Ісусом Христом. Ми можемо відчувати Святого Духа. У храмі ми беремо участь у священних *обрядах*, таких як хрищення. Ми також даємо особливі обіцяння або укладаємо *завіти* з Небесним Батьком. Ми можемо допомагати тим, хто помер, отримати можливість прийняти євангелію. День, коли ви вперше увійдете до храму, буде дуже особливим! ■

ХРИСТИЛЬНА КУПІЛЬ

Коли вам виповниться 12 років, ви можете христитися за людей, які померли без хрищення. Купіль знаходиться на волах, які символізують дванадцять колін Ізраїля.

ЦЕЛЕСТІАЛЬНА КІМНАТА

Целестіальна кімната дуже гарна! Вона нагадує нам про те, якими спокійними і щасливими ми будемо, коли одного дня житимемо з Небесним Батьком та Ісусом Христом.

Коли вам виповниться 12 років, ви можете зустрітися зі своїм єпископом, щоб отримати свою храмову рекомендацію. Потім ви можете піти до храму, щоб робити хрищення.

КІМНАТА ДЛЯ ЗАПЕЧАТУВАНЬ

У кімнатах, подібних до цієї, сім'ї можуть запечатуватися разом на вічність. Це означає, що вони можуть жити разом як сім'я вічно—а не лише у цьому житті.

*Храм—це Бога дім,
це дім краси,
Він сповнений любові.
Буду жити так, щоб
в храм увійти
Я змалку був готовий.*

(“Люблю на храм дивитись”, *Збірник дитячих пісень*, с. 99).

Щоб знайти зображення храмів по всьому світу, зайдіть на temples.lds.org та клацніть на “Gallery”.

ОБРЯДОВА КІМНАТА

У кімнатах, таких як ці, ми дізнаємося про план Небесного Батька для нас і укладаємо завіти, що дозволять нам жити з Ним знову. Ми дізнаємося про Сотворіння світу, про Адама і Єву та про Ісуса Христа. Ми також дізнаємося про благословення, які отримаємо у наступному житті, якщо будемо вірні.

КОЛИСЬ я буду там

Мері Н., 12 років, шт. Меріленд, США

Коли мені було майже 12, я дуже раділа, що піду до храму. Ми з сім'єю розмовляли про те, як там буде всередині, і я також роздивлялася зображення інтер'єра храму.

За кілька тижнів до того, як я пішла виконувати хрищення у храмі, у моїй сім'ї провели особливий домашній сімейний вечір. Ми слухали чудові історії про своїх предків і дізнавалися, де вони жили і яким було їхнє життя. Я навіть дізналася, що мого прапрадідуса вдарив блискавка і він вижив! Дехто з моїх предків був з Англії, тож разом з меншими братами ми розмалювали англійський прапор. Я відчувала, ніби встановила певний зв'язок зі своїми предками.

Храм був такий самий гарний всередині, як і зовні. Усі були такі привітні, і там відчувався дух тепла й миру. Це відрізнялося від усього, що я відчувала раніше. Усе було просто довершено. Моя тьотя принесла імена кількох

членів сім'ї, які ще не були хрищені. Поки ми чекали, мама, тьотя і я уявляли, якими були ті жінки, коли жили на землі 300 років тому. Особливим моментом було те, що тато христив мене за них.

Коли я бачила всіх у білому, то здавалося, що мене оточують ангели. Храм—це ніби небеса на землі. ■

5 ПІДКАЗОК ПЕРЕД ВАШИМ ПЕРШИМ ВІДВІДУВАННЯМ ХРАМУ

Поговоріть з кимось із батьків або вчителів про те, чого очікувати.

Подивіться зображення кімнат всередині храму.

Призначте зустріч з єпископом, аби отримати рекомендацію. Він поговорить з вами про ваше свідчення і про дотримання заповідей.

Дізнайтеся більше про своїх предків.

Якщо можливо, знайдіть когось із предків, за кого можна охреститися! Зайдіть на сайт FamilySearch.org, щоб дізнатися більше.

Моліться, щоб з вами перебував Святий Дух. А потім насолоджуйтеся своїм першим відвідуванням храму!

ОСОБЛИВИЙ СВІДОК

**Старійшина
Ніл Л. Андерсен**

З Кворуму Дванадцятьох Апостолів

Члени Кворуму Дванадцятьох Апостолів є особливими свідками Ісуса Христа.

Коли я увійду до храму, що буде там?

Ви дізнаєтеся про Сотворіння світу.

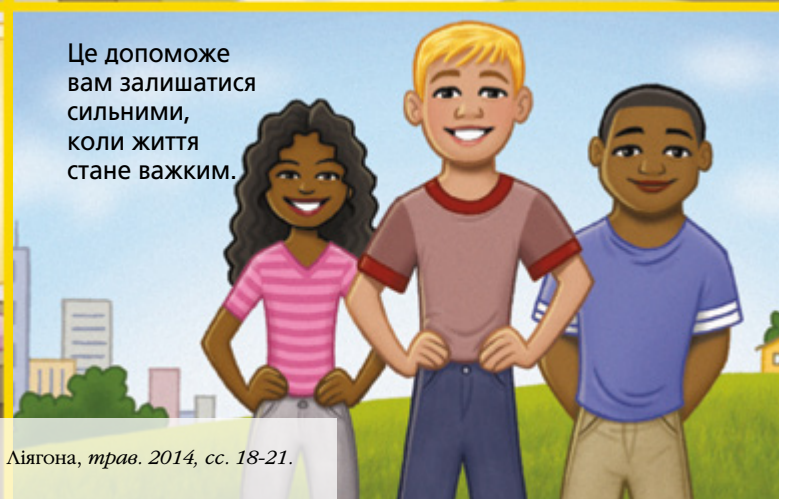
Ви дізнаєтеся про нашого Спасителя, Ісуса Христа.

Мир Спасителя заспокоїть ваші тривоги і страхи.

У вас буде відчуття святості.

Це допоможе вам залишатися сильними, коли життя стане важким.

Президент Джеймс
Е. Фауст (1920–2007)

Другий радник у
Першому Президентстві

ПРО ЯГНЯТ І ПАСТУХІВ

*Мій маленький друг був наляканий
грозою, і я чув, як він бекає.*

Коли я був маленьким хлопчиком, мій батько знайшов у пустелі ягнятко. Отара овець, до якої належала його мама, перейшла в інше місце, і якимось чином ягнятко відстало від мами, а вівчар мабуть не знав, що воно загубилося. Оскільки воно не могло вижити в пустелі саме, батько підібрав його і приніс додому. Залишити там ягня означало для нього неминучу смерть: воно або стало б здобиччю койотів, або померло б з голоду, бо було дуже маленьке і все ще потребувало молока. Деякі пастухи називають таких ягнят “жебракками”. Батько віддав ягнятко мені, і я став його пастухом.

Кілька тижнів я грів коров'яче молоко в дитячій пляшечці і годував ягня. Ми швидко подружилися. Я назвав його Най—чому так, уже не пам'ятаю. Ягня почало рости. Ми з ним гралися на галявині. Іноді ми лежали разом на траві, а я клав голову на його м'який вовняний бік

та дивився на синє небо й білі пухкі хмаринки. Я не закривав своє ягнятко вдень. Воно не втіало. Невдовзі воно навчилося їсти траву. Я міг покликати ягня з будь-якого куточка у дворі, просто якнайкраще імітуючи бекання вівці: *Бе-е-е. Бе-е-е.*

Однієї ночі розігралася сильна гроза. Я забув того вечора завести ягнятко до хліва, як це слід було б зробити. Я пішов спати. Мій маленький друг був наляканий грозою, і я чув, як він бекає. Я знав, що мені слід допомогти своєму улюбленцю, але я хотів залишатися у безпеці, теплі та в сухому ліжку. Я не встав, як мені слід було б. Наступного ранку я вийшов і побачив, що мое

ягнятко загинуло. Собака також почув, як воно мекало, і вбив його. Моє серце краялося від болю. Я був поганим пастухом або наглядачем того, що доручив мені батько. Мій батько сказав: “Синку, хіба не міг я тобі довірити під опіку навіть одне ягня?” Зауваження батька завдало ще більше болю, ніж втрата пухнастого друга. Того дня я прийняв рішення, ще будучи маленьким хлопчиком, що буду намагатися ніколи не нехтувати своїми обов'язками пастуха, якщо я знову опинюся в цій ролі. ...

Минуло понад шістдесят років, а я все ще чую бекання наляканого ягняти зі свого дитинства, про яке я не попідкував як слід. Я також пам'ятаю сповнений любові докір свого батька: “Синку, хіба не міг я тобі довірити під опіку навіть одне ягня?” Якщо ми погані пастухи, то не знаю, як ми будемо почуватися у вічностях. ■

3 James E. Faust, “Responsibilities of Shepherds,” Ensign, May, 1995, 46, 48.

НАТХНЕННІ ДУМКИ

Члени сім'ї Расоло з Мадагаскару є піонерами у своїй далекій країні.

А якщо у мене немає серед предків піонерів?

“Я люблю і шаную віру й сміливість тих перших піонерів Церкви. Мої власні предки тоді жили за океаном. Ніхто з них не жив у Наву або Уінтер-Квотерз, і ніхто не пройшов тими рівнинами. Але як член Церкви, я приймаю з вдячністю і гордістю цей піонерський спадок, як мій власний.

З тією самою радістю я приймаю спадок сучасних піонерів Церкви, які живуть у кожній країні і чії власні історії наполегливості, віри й жертвування додають нові славетні вірші до великого хору сучасного гімну царства Божого”.

Читайте в цьому номері

ДЛЯ ДОРОСЛОЇ МОЛОДІ

СПОВНЕНІ ЖИТТЯМ І СИЛОЮ

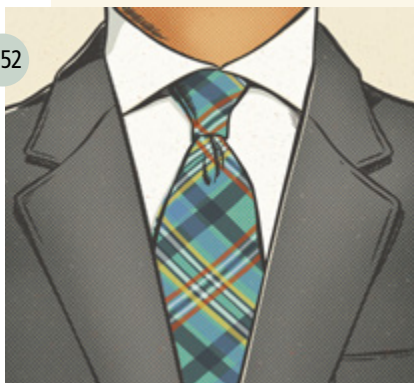
Ось одна звичка, яку ви можете започаткувати, щоб мати краще здоров'я, більше сил та натхнення.

с. 42

ДЛЯ МОЛОДІ

с. 52

ГОТОВІ ДО ОТРИМАННЯ МЕЛХИСЕДЕКОВОГО СВЯЩЕНСТВА?

Ці вчення від церковних провідників допоможуть вам краще зрозуміти, що насправді означають клятва і завіт священства.

ДЛЯ ДІТЕЙ

Подорож Анни

Коли Анна зішла з потягу в Америці, вона була зовсім сама і ніхто не розумів її мови. Але вона пам'ятала про нагадування мами, що Небесний Батько завжди чує і розуміє її молитви.

с. 66